

V *SOKOL SYDNEY*
VEŠTNÍK *AUSTRALIA*

LISTOPAD / PROSINEC 2009

FREE LOAN CAR
All Vehicle Servicing & Repairs!

Autolabs[®]
be safe. be sure

Daniel Chermak, Owner and Technical Director

We Wash & Vacuum Your Car!

209 Pittwater Rd, Manly - United petrol station
Phone: 9976 3255

DENTAL IMPLANTS

Missing Teeth?

Dental Implants may be the solution:

- You can talk, laugh and smile without worrying. Your new teeth will be fully anchored and feel just like your own teeth.
- Eat what you like without problems
- Recover your natural smile
- A safe and reliable treatment method
- There is no need to file down adjacent teeth

Dr. J. Mader, Suite 106, "Piccadilly"
222 Pitt Street, Sydney, 2000
Phone: 9264 5210

Our Treatment Solutions

Single Teeth

Multiple Teeth

Dentures

Whether you are missing a single tooth or a complete jaw, we will have a solution to meet your needs. Implants have a totally natural appearance and feel just like your real teeth. Please visit

MAGICAL WHITE CHRISTMAS / NEW YEAR TOUR

Experience the grandeur of the Imperial Cities of old Europe

BRATISLAVA- BUDAPEST - ČESKÝ KRUMLOV - PRAGUE - VIENNA

21 Day Luxury Escorted Tour Departs 26 December 09

It is my pleasure to invite you to experience an unforgettable 21 day escorted, luxury tour discovering the Imperial Capital Cities of old Europe - Budapest, Prague, Vienna, Bratislava - and the UNESCO listed Český Krumlov in South Bohemia.

Discover the rich historical background and contemporary culture of each city as well as the enchanting continental countryside. Our tours include detailed sight-seeing trips with expert local guides, breakfast, dinners, entrance fees, tickets to opera, concert, theatre, etc. The tours include everything except lunches! I accompany each group and make sure you have a truly relaxing and stimulating holiday. Each evening we dine at local restaurants, often to the delightful tunes of genuine gypsy music, the harp or jazz.

Our Tours are known for the sophistication and variety of cultural experiences on offer. In Prague, we will attend the stunning **Prague State Opera**. In this 120 year old opera we will enjoy a performance of **Puccini's La Boheme**. Also in Prague we will experience the typically Czech culture with premium tickets to the **Black Theatre** that will amaze and entertain you! In Vienna we will enjoy a world class **Mozart & Strauss** Concert at the historical Kursalon where the Strauss brothers celebrated their greatest triumphs. As an optional extra you will be able to attend the morning mass at the Hofburg chapel and listen to **Vienna Boys Choir**.

We will welcome the **New Year with a Special Gala Dinner** with entertainment and the local traditions at our luxury Spa hotel in Budapest. Here we can re-energise with Spa Treatments. Find out exactly what the Europeans have been raving about for centuries, all in the comfort of your hotel! The hotel is located in the heart of the city on the historic Margaret Island on the river Danube dividing Buda and Pest.. We'll enjoy a spectacular evening **cruise on the Danube** and see the illuminated Budapest in all its glory! You'll be amazed when we visit the Parliament House decorated with **statues of Hungarian kings**.

Our tours are personalized - we don't rush, start our sightseeing tours at 10 AM, giving you plenty of time to enjoy the full buffet breakfast. Our leisurely pace includes plenty of free time for individual sightseeing and shopping. As a native of Slovakia I am fluent in the languages of the countries we visit and will take you places that only the locals know about.

This 21 day European Tour is an extraordinary experience at **\$9,995 pp twin share for an all inclusive holiday**. This includes **Return Economy Class Air Fare with Emirates, Airport Tax**, 4 & 5 star centrally located hotels, breakfast and dinner daily, comprehensive sightseeing tours, entrance fees, New Year's Eve Gala dinner and entertainment, tickets to Prague Opera & Black Theatre, Concert In Vienna, visit of Budapest Parliament House, Schonbrunn Palace in Vienna, cruise on the Danube, two spa treatments, tipping and portage. Single Room Supplement \$1600.

In Budapest we'll welcome the **New Year** with a **Special Gala Dinner** with entertainment and local traditions and the following day we'll enjoy a **New Year's Day concert**. All this in the comfort of our luxury Spa hotel on the historical Margaret Island located on the river Danube that divides Buda & Pest. Here, you can benefit from the thermal pools and rejuvenate with two Spa Treatments! We'll enjoy the Grand city, including the impressive **Neo Gothic Parliament House** where the Crown Jewels are displayed. In the evening set sail on a **Private cruise** on a spectacular Danube to see Budapest in all its illuminated glory.

To book download the Booking Form from www.europeanspatours.com.au and return with deposit of \$1,000 per person to European Tours.

Please do not hesitate to call me if you would like to know more. I look forward to hearing from you.

Eva Santo
Director/Tour Leader
Eva's European Tours

Contact Details:

Phone: (02) 9449 1786
Mobile: 0419 999 565
Email: eva@spatours.com.au

EDITA BERNTSEN B.A., LL.B.
SOLICITOR AND ATTORNEY

7 ST PAULS ST, RANDWICK NSW 2031

**ADVOKÁTSKA KANCELÁRIA POSKYTUJÚCA
SLUŽBY V ROZLIČNÝCH OBLASTIACH PRÁVA**

Právnu poradu si môžete zaistiť na:

TEL: (02) 9399 9374 MOB: 0423 056 884

FAX: (02) 9326 6012 EMAIL: eberntsen@optusnet.com.au

Nabízím překladatelskou službu na veškeré práce z češtiny do angličtiny
zejména překlady legálních dokladů a v oblasti zpravodajství, beletrie (literatury,
rodinné biografie), zdravotnictví, sportu, médií apod.

Alena Jirásková

Schválená překladatelka NAATI

(National Accreditation Authority for Translators and Interpreters)

+61 409 677 522

czlink@hotmail.com

H. G. Mayer & Co.

METROPOLITAN TAXATION SERVICES (BANKSTOWN) PTY. LIMITED
ACCOUNTANTS & TAXATION CONSULTANTS

Phone: 9707 1833

**All Mail to:
P.O. Box 58
Yagoona 2199**

**Cnr Dutton St, & The Crescent,
Yagoona 2199**

Vážená sestro, vážený bratře,

PRÍSPĚVKY na rok 2010 \$ 25.00

Dovolujeme si Vás zdvořile upozornit, že členské příspěvky jsou nyní splatné. Dle nových klubových Stanov členské příspěvky je nutno uhradit do konce ledna 2010. Šek nebo Money Order prosím vystavte na „Sokol Sydney Ltd“. Nezapomeňte též napsat svoje jméno a adresu.

Příspěvky 2010	\$ 25.00
Příspěvky 2009 (pokud nezaplacené)	\$ (\$ 25.00)
Dar na Věstník	\$
Dar na údržbu Národního domu	\$
Celkem	\$

SOKOL SYDNEY LIMITED

ČLEN SVĚTOVÉHO SVAZU SOKOLSTVA

16 Grattan Crescent, Frenchs Forest, NSW 2086

ACN 000 378 736

www.sokolsydney.com

Číslo 6

Ročník LVII

Listopad/prosinec 2009

Number 6

Volume LVII

November/December 2009

LAUREÁT CENY JANA MASARYKA GRATIAS AGIT 2000

Print Post Approved PP 239732-00003

**THE SOKOL SYDNEY PROGRAMME OF ACTIVITIES MAY BE
HEARD ON 02 9452 5617**

**VŠEM ČTENÁŘŮM PŘEJEME ŠTASTNÉ
A VESELÉ VÁNOCE A MNOHO ÚSPĚCHŮ
V NOVÉM ROCE 2010**

OBSAH

<i>Slovo starosty a pokladníka</i>	6
<i>Ohlasy čtenářů</i>	8
<i>World Masters Games v Sydney</i>	10
<i>Letem světem</i>	11
<i>My First Steps in Australia</i>	14
<i>Významná česká žena ve světě</i>	17
<i>Podhoubí sametu a muchomůrky</i>	20
<i>Uzavření G. konsulátu v Sydney</i>	22
<i>A Month in Dobruška</i>	24
<i>Spanilá krása navždy zatopená</i>	25
<i>Salute the Danish flag</i>	28
<i>Kolonizace světa</i>	30
<i>Zmírnění majetkové křivdy</i>	31
<i>Humor</i>	32
<i>Perly a perlíčky</i>	33
<i>Curyšské dozvuky</i>	38
<i>Z tajů krás české řeči</i>	41
<i>Recenze - III. odboj v ČSR</i>	42

VĚSTNÍK

Dvoutměsíčník Sokola Sydney.

Obsah publikovaných článků
nemusi být totožný s názory
redakce. Vyhrazujeme si právo
články upravit.

Redakční rada:

B Šindler, P Čermák,
M. Daňková

Telefon redakce:
02 9981 4765

Email:

petevasyd@hotmail.com

Věstník se též nachází na
internetové stránce
www.sokolsydney.com

Příští uzávěrka Věstníku:

6.1.2010

**(Vždy první středa
v každém lichém měsíci)**

Z PERA STAROSTY

Vážení sokolové, sestry, bratři a krajané,

V sobotu 24. října jsme uspořádali tradiční Vepřové hody v našem Národním domě. Musím se přiznat, že jsem si myslel, že návštěva této akce bude hodně slabá. Ale byl jsem na omylu. Lidé přišli v dobrém počtu. Dobře se najedli, piva se vypilo mnoho litrů, vesele si zatančili. Hudba krásně hrála, nu byla to nádhera. Žádné problémy, jen chvála.

A to vše bylo zásluhou našich vždy věrných sokolských dobrovolníků. Jmenovat zde ty nezištně ochotné nemusím. Sami vědí, že jsou ti, kteří stále pomáhají. Všem srdečně děkuji za ten čas, který darovali pro úspěch této populární zábavy.

Do konce tohoto roku jsou ještě připraveny dvě zábavné akce. Dětská „Mikulášská“ a silvestrovská oslava. Doufám, že i tyto dvě poslední akce budou ve velkém počtu navštívené.

Všem krajanům přeji veselé Vánoce a hlavně do nového roku hodně požehnaného zdravíčka, hodně pohody a mnoho štěstí.

Nazdar Jan Jelínek

ZPRÁVA POKLADNÍKA

Prosíme zahraniční odběratele Věstníku, aby pokud možno platili předplatné v australských dolarech, většinou jde „draft“ od banky předem objednat. Za převod z jiné měny nám banka účtuje 10.50 australských dolarů. Jen poštovné do zahraničí za ročních 6 čísel bylo opět zvýšeno na 25.20 AUD. Prosíme zahraniční odběratele, aby nám laskavě v budoucnu zasílali 30 AUD místo dosavadních 25 AUD, pokud si to ovšem mohou dovolit. Děkujeme za pochopení.

Dary a předplatné na Věstník celkem \$310; fond na údržbu Národního domu \$100. Mnoho díky všem dárcům.

Členské příspěvky - Upozorňuji, že **PŘÍSPĚVKY \$25 NA ROK 2010 JSOU NYNÍ SPLATNÉ A MAJÍ BÝT ZAPLACENY DO 31/1/2010**. Někteří členové ještě nezaplatili za rok 2008 a mnozí za rok 2009.

Věstník: předplatné pro nečleny je \$25 na kalendářní rok od 1.1. do 31.12.2010.

Vydání: celkem \$9,317.64, z toho mimořádné \$1,269.00 za opravu klimatizace a údržbu, opravu a vyzkoušení nouzových světél.

Dary na Věstník a údržbu sokolského Národního Domu obdržené od 1.9.2009 do 31.10.2009:

Dvorský J	50	Šetelíková M	25	Vyhnálek M	100
Smol P	35	Krauss J	100		
Vavroš Z	50	Martínek Z	50		

Prosím vystavujte všechny platby na „**Sokol Sydney Ltd**“ s uvedením na jaký účel, se zpáteční adresou a zašlete na adresu: **Sokol Sydney Ltd, 16 Grattan Crescent, FRENCHS FOREST NSW 2086**.

„SOKOL SYDNEY LTD“ (nic nevynechávat ani nepřidávat) na šeku nebo „Money Order“ je teď jediný „Payee“ australským bankám přijatelný. Prosíme, používejte jen tento název pro všechny platby.

Stvrzenky jsou vždy přiloženy k následujícímu Věstníku.

Petr Čermák

2010 VĚSTNÍK \$25 PRO NEČLENY JE JIŽ SPLATNÝ

2010 ČLENSKÉ PŘÍSPĚVKY \$25 JSOU JIŽ SPLATNÉ

Sokol Sydney Vás zve na

Mikulášskou nadílku

**v neděli 6/12/2009
od 14:00 to 17:00**

Vstupné dobrovolné

PROGRAM

- 14:00 Hry, loutky, drobné skládačky**
15:00 Mikuláš, andělé, čert
15:30 Nadílka (rodiče mohou též přinést vlastní dárky)
17:00 Konec

Bufet bude otevřen pro lehké občerstvení

SILVESTR 2009

**Zveme všechny, kteří se chtějí pobavit
a zazpívat si na silvestrovskou oslavu
v Sokole Sydney.**

**Pro bližší informace a rezervace volejte:
Eva Čermáková 9981 4765**

Ohlasy čtenářů Věstníku

Vážení bratři a sestry,

obdivuji Vaši obětavost, houževnatost a oddanost naší sokolské organizaci. Rád bych poznal Bořka Šindlera, má můj obdiv v člancích, které rád a pečlivě čtu i se na ně těším. Bratra Petra Čermáka a zvláště jeho závodící lyžující manželku Evu znám z lyžování v Thredbu za našich mladých let.

Věřím, že jsem měl tu čest být jedním z prvních, kdo přispíval na výstavbu naší sokolovny v Sydney, tak jako v mé rodné Hnátnici kde se pravidelně cvičí, závodí a podnikají se společenské akce. Máme jednu z nejvýstavnějších sokoloven a jsme na ni hrdí, kde bychom bez sokolovny byli.

Jsem si vědom, jak obtížné je v naší republice najít porozumění pro naši sokolskou myšlenku i pro náboženství. Mladší generace od deseti do 40 let má k nám blíže nežli ti od 50 let, kteří stále vzpomínají na rohlíky za 20 haléřů a kdy sedlák dostával 10 Kčs za litr mléka a jeho manželka skočila do konsumu a koupila litr mléka za 5 Kčs. JO to byla dobrá vláda CO?

Vládu nemáme vládnoucí, síla osobnosti a zviditelnění je ministrům blíže nežli zájmy republiky. Přesto je zde krásně i v zimě i bez sněhu. Rád vítám krajany z Austrálie, Ameriky, Londýna. Nevím, jak se dozvedí o mém "zakuklení" v mém rodném kraji Orlických hor 150km východně od Prahy, vlakem necelé dvě hodiny, ale autem tři hodiny.

Za "Dobrych časů" naše silnice byly bezpečné a osobními auty takřka nepoužívané. Teď od pondělka do pátku je provoz nebezpečný, jak na silnicích, tak i na dálnicích. Jsem odkázan na auto, neboť létat samotného mne již nenechají. "Pane Vyhnálek, jak můžete chtít létat, když nemůžete chodit." (můžu, ale špatně od 12. 11. 2003) Já se bráním: "Já nikdy nechtěl chodit, proto létám po celém světě". S "Ochrankou" létat nebudu.

Se vzpomínkou na Vás a sokolské slety Praze, žádný jsem nevynechal od 1934? - Desátý Vsesokolský župa Pipichova.

Přikládám šek na AUD 100 na Věstník a údržbu naší Sokolovny.

S bratrským Nazdar Milan Vyhnálek Ústí nad Orlicí

Redakci Věstníku.

Četl jsem článek o svatém Václavu uveřejněným na straně 39 sokolského Věstníku (září/říjen 2009) s velkým zájmem. Úroveň tohoto časopisu je velmi vysoká. Pokud se ale pamatuji na české dějiny desátého století ještě ze svých příprav na maturitu v roce 1936, byla tehdy nauka o svatém Václavu takováto:

Svatý Václav není patronem české země, je však dědicem české země, jak zní text svatováclavského chorálu. Pokud se správně pamatuji, je patronem české země sv. Norbert. Václavův děd, kníže Bořivoj, se dal pokřtít v Řezně (Regensburg), a to s řadou českých pánů, asi dvaceti. Důvod byl zřejmě politický, chtěl asi zabránit šíření křesťanství v Čechách „ohněm a mečem“, jak se stalo Slovanům, kteří pronikli do Evropy až po poledník nynějšího Lipska. Od zřízení Německé říše Karlem Velikým byli soustavně tlačeni zpět. Václav byl pod tlakem německého císaře (Otty nebo Heinricha) nucen mu platit poplatek, a to ve stříbře a volech. Tento poplatek byl asi záminkou a důvodem k Boleslavově bratrovraždě. Článek má pravdu, že o tom všem mnoho nevíme. Tato vražda byla využita a také záminkou církevní propagandy a byla utvořena řada legend svatováclavských, jež vyvrcholily za Karla IV Václavovým svatořečením. - Je fakt, že Němci pronikali do Čech od desátého století, slyšeli jméno Venslav, tehdy ještě měla čeština nosovku (jako dodnes polština) a tak vzniklo německé jméno Wenzel a latinské Venceslaus. Vývoj českého jazyka však pokračoval a jeho jméno se změnilo nejdříve na Vlacav a později na Václav. - Pokud jde o koledu "Good King Venceslas", jde ovšem o jiného Václava, sv. Václav byl jen českým knížetem. Jde o Václava IV, syna Karlova, koncem čtrnáctého století, který ve svém mládí, když nastoupil na trůn, byl velice oblíben pražským lidem a nižší šlechtou. Jako král se později neukázal dosti schopný, aby odolal vlivu vyšší šlechty, s níž si ovšem Karel věděl rady. - Dnes ovšem víme o sv. Václavovi více, ale to je nadstavba toho, co se učilo v roce 1936 a co je historicky doloženo.

Antonín Pohl Ryde NSW

(Adresováno Bořkovi Šindlerovi)

Vážený bratře,

Vaše příspěvky do Věstníku jsou vždycky zajímavé, poutavě psané, čtu je se zájmem. Chci však upozornit – trochu opožděně – na omyl, který změnil smysl krásné a staré moravské písničky *Moravo, Moravo*, která je v Čechách stále oblíbená. Myslím, že je to vina nás Čechů, že jsme tuto písničku zmrzačili a zkomolili „komoňstvo“ na „pomomstvo“ a „to koňstvo“. Bolí mě, že některý rodověrný Moravák si řekne – už nás zase tnuli. Původní znění této písničky je: *Moravo, Moravo, Moravěnko milá / co z tebe pochází chasa ušlechtilá / a jaké komoňstvo rodí půda tvoje!* (což znamená ušlechtilý rod) – čímž se změnil zcela smysl této písničky a označení za banální.

Promiňte, jestli tento dopis se Vás dotkl, ale nemohla jsem, abych nevedla věc na správnou míru. Těším se na Vaše další příspěvky a jsem s přátelským pozdravem

Zina Saltmanová St Ives NSW

Český *dialog* Czech *Dialogue*

Nezávislý kulturně politický dvouměsíčník vychází již od roku 1990, tedy devatenáctým rokem. Je zaměřen na udržování kontaktů se zahraničními Čechy. Jeho záměrem bylo zrušit uměle vytvořenou bariéru mezi lidmi TADY a TAM, tedy mezi těmi, kteří zůstali v Československu a mezi těmi, kteří odešli do exilu.

Za osmnáct let jeho existence se podařilo vytvořit periodikum s takovými články a názory, které v jiných časopisech nenajdete. Velká část čtenářů je také z České republiky; zajímá se o osudy i aktivity Čechů žijících v nejrůznějších koutech naší planety, ať už jsou to USA, Kanada, Austrálie, většina evropských států, ale i Argentina, Brazílie, Nový Zéland, Jihoafrická republika a další země. Vydavatelem časopisu je občanské sdružení Mezinárodní český klub a šéfredaktorkou Eva Strížovská.

Do časopisu přispívají autoři z ČR i ze zahraničí: historička Jana Volfová (ČR), Martin Mejstřík (ČR), spisovatel Ota Ulč (USA), Barbara Semenov (Austrálie), Michaela Swinkels (Belgie), Věra a Karel Pokorných (Holandsko), Blanka Kubešová (Švýcarsko), Jitka Vykopalová (Švédsko), Václav Židek (Německo) aj. Naším autorem byl také spisovatel Jan Beneš, který už bohužel není mezi námi.

Kromě politických, kulturních a historických článků obsahuje mnoho názorů v příspěvcích a dopisech čtenářů. Vzhledem k tomu, že někteří mladší čtenáři v zahraničí mají potíže se čtením v českém jazyce, obsahuje časopis také anglické překlady vybraných článků.

Napište nám. A nezapomeňte si napsat o informace o oblíbeném **Českém kalendáři** – knížce, která přináší spoustu milého čtení.

Objednávky můžete adresovat přímo na: Český dialog, Sokolovská 179, 190 00 Praha 9; tel. 420 266 311 241 (dopoledne), fax 420 222 221 344, mobil 420 739 091 057, e-mail: strizovska@seznam.cz, m.fialkova@centrum.cz nebo kontaktovat naši milou zástupkyni v Austrálii: Jana Ruzicka, 82 Cardwel Str., Arakoon, NSW 2431, e-mail: Ruzickajana@yahoo.com.au

OBJEDNEJTE SI, POMŮŽETE UDRŽET OJEDINĚLÝ ČASOPIS

2010 VĚSTNÍK \$25 PRO NEČLENY JE JIŽ SPLATNÝ

2010 ČLENSKÉ PŘÍSPĚVKY \$25 JSOU JIŽ SPLATNÉ

World Masters Games v Sydney Ivana Austerová.

Sokolský tým

Od 10. do 18. října Sydney bylo host city for World Masters Games. 30 000 sportovců ze 102 zemí soutěžilo ve 28 sportech. Nestárnoucí Sokolové přivítali příležitost soutěžit s mezinárodní konkurencí.

„Winner are grinner“ J.Krejčík,
J.Wellink, I.Austerová, J.Máder

V.Smeták

R.Zacharias

Vašek Smeták
běh 10km a časovka
20 km cyklistika,
Rosta Zacharias a Jeff
Wellink soutěžili
ve volejbalu.

Jan Mader získal zlatou medaili ve vodním pólu, Iva Austerová 2 bronzové medaile v K1 (single kajak) - 1000 a 500m sprint.

Jarda Krejčík byl nejúspěšnější - 3 zlaté C2 (kanoe double) s parťákem Karlem Kadlecem z České Republiky 1000, 500 a 200m sprint a 3 bronzové medaile C1 (kanoe single) 1000, 500 a 200m sprint.

Děkujeme všem, kteří v brzkých ranních hodinách nás přišli podpořit v našem snažení a přispěli k nezapomenutelné atmosféře, která určitě bude motivací pro training na příští World Games 2013 v Italském Torině.

LETEM SVĚTEM

V říjnu vyšlé číslo **Kanadského Sokola** nás v článku nazvaném "K století Sokola v Kanadě" informuje, že Sokol v Kanadě existuje již devadesát osm let, a že jeho činnost byla zahájena zásluhou hrstky sokolských nadšenců – horníků z Krušnohoří na západě Kanady v roce 1911. Tak dlouhým trváním se Sokol v Austrálii pochlubit ovšem nemůže. – Jako obvykle, i tentokrát přináší novinky i z mimokanadských jednot a pod hlavičkou "Sokol Sydney" cituje i slova našeho starosty bratra Jana Jelínka uveřejněná v minulém Věstníku. – V zajímavém pojednání o československé měně se dočítáme, že se v Československu po první světové válce rozproudila debata o tom, jak pojmenovat naši měnu. Než volba nakonec padla na "korunu", byla navrhována označení jako denár, hřivna, tolar, frank, lev, po smrti ministra financí dr. Rašína i "rašín" a výtvarník profesor Otakar Španiel připravil dokonce návrh na mince československé měny s názvem "sokol" – a Kanadský Sokol dokonce přináší vyobrazení onoho jím proponovaného "sokola". – Klíčovým článkem je však úvaha emeritního starosty ČOS ing. Karla Syrového pod titulem Poděkování za ryzi sokolství, v níž autor navazuje na letos dříve v K. S. uveřejněný příspěvek bratra Miloše Kupky. Jde především o poměr nynějšího ústředí ČOS v republice k zahraničním sokolským jednotám a organizacím. Bratr Syrový vyzdvihuje, že zahraniční sokolské organizace se nemohou stát integrovanou součástí ČOS a z jeho úvah je patrné, že vůči dnešnímu vedení v Tyršově domě zachovává kritické stanovisko.

Poměrně k nám pozdě dorazivší červnový **American Sokol** nám na své titulní stránce skýtá pohled na hlavu ptáka sokola a člověk znovu zjišťuje, že to je opravdový dravec. V jeho oku se nezračí ani krapet slitování a zoban on má přímo vražedný. Nu, vybrali si ho ti zakladatelé Sokola jako symbol síly a odhodlání a my jsme zdědili, co nám oni zanechali. On takový dravý symbol v době ustavení Sokola asi měl svoje určení a takový nějaký skrivanek, datel nebo kukačka by toho v boji s Vídní asi nebyli valně pořídili, i když, řekněme, takový datel docela dobře ví jak fukat a jak kde co vytukat. Dnes by si možná Češi sameťáci vyvolili koroptev, strážníka ne-li přímo straku... Nechme však jalových úvah a zopakujme si s Americkým Sokolem – jak nám to on připomíná – že sokolský pozdrav Nazdar byl v roce 1862 přijat na návrh bratra Josefa Baráka, že v roce 1887 přibyla do Prahy první výprava amerických Sokolů vedená bratrem Josefem Čermákem, starostou města Chicaga a že první slet amerických Sokolů se konal v roce 1925. Malou poznámku k tomu Nazdar. Komunisté ten sokolský pozdrav, jenž se rychle vžil mezi prostým českým lidem, absolutně nenáviděli, protože jim příliš zaváněl sokolstvem, a Češi si během jejich nadvlády osvojili někdejší trampský pozdrav Ahoj, vyslov ahóóój. Nějak automaticky dávám přednost tomu Nazdar!

V srpnovém čísle Michaelou Swinkels-Novákovou pečlivě redigovaného **novéhoPolygonu** se dočítáme o ledačems zajímavém a poučném a proč se hned nepustit do úvah Ludka Frýborta o tom, že vlast dovede být matkou i macechou. Nu, byla nám po starším macechou dobrých čtyřicet let, ať jsme je už prožívali přímo v jejím lůně nebo od něho daleko odvržení. Někteří, jako třeba Luděk Frýbort, odvržený jen kousínek za humna do Hannoveru, jiní až na druhou stranu planety. Zcestovalý a moudrý Frýbort se zabývá podstatou vlastenectví a poslyšte alespoň několik z jeho úvah. "Bývalo, bývalo kdysi v království českém vlastenectví smírné a tvořivé, jiným na paty nešlapající, vlastenectví Dobrovského a Balbinovo. Ale už Masarykův stát, jak povstal z ničivých víchřic po svatě Anně 1914, si položil do základů pětici negativismů: nepřátelství či nedůvěru ke všemu, co je cítit německy, ohnutí nosu nad katolickým křesťanstvím, nechuť k přirozenému hospodářskému řádu, po marxisticku zvaném kapitalismus, zášť k stavu šlechtickému a v neposlední řadě antimonarchismus, vyjádřený paranoidním strachem z domu habsburského. Vlastenecká legenda staví Masaryka do pozice státníka moudrého a prozíravého, nad zlobami času stojícího, ale právě jen legenda; z jeho skutků vyplývá, že to byl pán velmi stranický, zlobami času zmitaný, o jehož prozíravosti si lze myslet své. Jinak by nekoncepoval svůj stát jako jedněm vlast máti, druhým macechu...". Jsou to slova hodná pozoru a můžete souhlasit i nesouhlasit. Já například nesouhlasím – ale na uvádění důvodů nesouhlasu není zde místa. – Čteme i příspěvky našich Australanů Ondráška a Moce. Miloš Ondrášek se zabývá cestováním po himalajských vysočinách, Stanislav Moc se rozhořčuje nad neprozřetelným udělováním a rozdělováním australského důchodu „podivným pensistům“. – Milan Hulík se zabývá, a řekl bych dost zbytečně, otázkou, zda měl za války prezident Beneš opustit své sídlo v londýnské čtvrti Putney, vyhnout se

tak náletům a přestěhovat se na anglický venkov v Aston Abbots, a poskytuje čtenářům zdařilé snímky obou těchto míst. – Dočítáme se také podrobnosti ze života otce Josefa Koláčka, pravidelného přispěvatele do obou časopisů Polygonu a nového Polygonu a spoluzakladatele zaniklého Polygonu, a po dlouhá léta působícího v české sekci vatikánského rozhlasu...

Nechcete-li se vzrušovat pocity bledé závisti, nečtěte raději **Vídeňské svobodné listy**, abyste se neuzáviděli. Jen si to, prosím, prohlédněte – černé na bílém, jak to stojí v jejich srpnovém čísle: „Divadelní spolek Vlastenecká omladina a Školský spolek Komenský zvou opět po prázdninách na ČAJ O PÁTĚ. Pravidelně každou druhou neděli v měsíci vás čeká posezení s přáteli ve velké klubovně české školy Komenského. Můžete si také zatančit a sledovat kulturní program, který připravují divadelníci...“. Kež by se tak dal dosadit za velkou klubovnu školy Komenského Český národní dům v Sydney alias sokolovna naší jednoty. Což dosadit by se to dalo. Dalo, ale nedá. – Záříjové vydání má na první stránce zajímavé zprávy o tom, jak v Senátu České republiky proběhl seminář „Krajané a Česká republika“ a člověk se dočítá, že vládní Program podpory kulturního bohatství krajanů činí ročně na padesát milionů korun. Kolik z oněch padesáti milionů se asi zakutálí do Sydney? – V záříjovém čísle jsme na titulní straně upozornění na budovu katedrály svatého Víta v Praze. Znovu se poučujeme, že katedrála je třetím kostelem stejného zasvěcení na témže místě. V roce 925 tam kníže Václav I založil románskou rotundu, ta pak byla po roce 1060 přestavěna na trojdílnou baziliku a základní kámen katedrály byl položen v listopadu roku 1344 za přítomnosti krále Jana Lucemburského a jeho synů Karla a Zikmunda a také tehdejšího pražského arcibiskupa Arnošta z Pardubic. Karel IV později povolal z Francie architekta Matyáše z Arrasu a po jeho smrti pokračoval v jeho díle Petr Parléř. Roku 1421 byla nedostavěná ještě katedrála nicméně vyrabována husity, a chrám vyhořel do základů v roce 1541. Stavba byla definitivně dokončena až v roce 1929. Jižní věž katedrály je vysoká 99,60 metrů.

Pokud jde o **Noviny** a poznámky Svena Řehulky v jednom jejich říjnovém čísle, jistě učiněné s tím nejlepším úmyslem, potřebují jistého objasnění. Jedna dobrá duše mi Noviny předplatila, a teprve teď nedávno jsem zjistil, že ale jen na tři měsíce. Již mi tedy dnes nedocházejí a docházet nemohou. Ovšem během oněch tří měsíců mi došly pouze dvakrát. Měly dojít šestkrát. Mám ve věcech dost nepořádku a nerad bych se vsázel, ale řekněme, že došly čtyřikrát, ale vícekrát určitě ne. Schwálně jsem také znovu konsultoval příjemce sokolské pošty. Do Sokola ve Frenchs Forest Noviny určitě nedocházejí, zatímco Věstník je na adresu Novin posílán pravidelně a zdarma. Hovořil jsem rovněž s bratrem Rayem Černým. Ten Noviny dostává domů za to, že jako člen předsednictva Eurofestu umísťuje v novinách placený inzerát o konání tohoto festivalu, jak mě ujistil, nikoli jako člen sokolského výboru nebo jako knihovník. Po přečtení je prý obvykle Sokolu předává. Tolik na vysvětlenou. Ale jsou to všechno jenom maličernosti a maličkosti. Protože Sven Řehulka je již druhou osobou, jejíhož úsudku si vážím, která mně činí výtky podobného druhu – že totiž pro Noviny nemám dobrého slůvka - budu se muset znovu zahlubovat nad tím, jak se moje psaní asi jeví uvážlivým čtenářům. Pokud jsem chybil, měl bych se polepšit. Ublížit Novinám rozhodně nechci. Ještě další poznámky jsou v dnešních Perlách.

Dvě menší připomínky ze srpnového melbournského sokolského listu **Kvartu**. Melbournská Šumava oslavuje letos padesátileté trvání své Šumavy. Aleš Nebeský zpracoval vzpomínky pamětníků na působení pana pátera Peksy na onom oblíbeném viktoriánském středisku českého života a na činnost této české oázy v „zašlých dobách“. – Na první stránce uvádí Kvart stručný životopis Aloise Jiráska a připomíná se v něm i jeho spolupráce s Jaroslavem Kvapilem na formulaci provolání českých spisovatelů v roce 1917, v němž byli čeští poslanci ve Vídni nabádáni k hájení českých zájmů. – V říjnovém čísle na první stránce nalezneme fotografii Václava Havla a připomínky důležitých mezníků v jeho životě. Vyzdvihuje se v nich – a připomíná se nám – Havlova zásluha o opozici proti Husákovu režimu. – Aleš Nebeský pokračuje ve svém zpracování pamětníků dění na Šumavě: „...Během sedmdesátých let bylo na Šumavě stále živo, hojně navštěvované zábavy, páter Peksa vařil i v kuchyni, hlavně pekl švestkové koláče ze švestek, které vypěstoval v ovocném sadu...“ vzpomíná Alena Semecká.

Říjnové číslo **Čechoaustralana** je, dalo by se říci, ve znamení Karla Havlíčka Borovského. Začíná to už na titulní stránce jeho portrétem. „Ten fešný muž se mi líbí. Líbí se mi jeho styl, myšlení, charakter. Je mi blízký jeho postoj, jeho odvaha, jeho schop-

nosti. A mám pochopení pro jeho stesky, slabosti i zlovyky“ píše Barbara Semenov, autorka článku nazvaného „Ve znamení štíra“ o tomto vynikajícím českém žurnalistovi, který byl kdysi také – vedle Palackého – oblíbencem, ba vzorem, pro T. G. Masaryka. Byl jeho oblíbencem i vzorem, pokud je známo, právě pro ty vlastnosti, jež Barbara Semenov chválí. Žel, jako Mácha – tento druhý český klenot první poloviny devatenáctého století – i Havlíček zemřel mlád. Semenov končí svůj článek touto úvahou: „Přemýšlím, jak by se jeho velký duch díval na politickou situaci českého národa dnes a obávám se, že by jej trdomyslnost a skepse neopustila bohužel ani v naší moderní době.“ Autorka není se svými obavami jistě sama. Vzpomínám si ale na jednu oblíbenou vážnou píseň své babičky o Havlíčkovi s molovým refrémem „On nikdy, nikdy neplakal...“ – Miloš Ondrášek se v témže čísle zajímavě rozepisuje o multikulturalismu. „Ptám se sám sebe, zda se multikulturalismus nestal nástrojem neo-marxismu obnovujícího staré heslo rovnostářství“, zvidá. Kdyby se ptal mne, ihned bych přikývnul, že ano. Tak jako globální oteplování – dnes již samozřejmě popletené s průmyslovou i jinou zasvinčikovaností – tak i multikulturalismus bude téměř jistě ikonou hysterických protivníků Ameriky a australská, jako i jiná media – se jím dovedou mistrně ohánět jen což. Našinci by úplně stačilo, kdyby naše děti mohly beztretně prohlašovat, že jsou Australany českého původu. Není přece zapotřebí, ba ani záhodno, aby nám sem do Austrálie přistěhovali Eskymáci – podle svého bodrého zvyku – nabízeli na noc svoje chotě a abychom my do nich cpali knedlíky s koprovou.

Jako obvykle, má i letošní říjnové vydání studentského „**Slovak-Czech Herald**“ bohatou snůšku praktických informací a pokynů pro české a slovenské studenty pobývající v Sydney. Kromě toho tam nalézáme i celou kupu zdařilých fotografií, které i možná napovídají náklonnostem na nich zvěčněných fotografenců. – Poučuji se, že jak „nazdar“ tak „ahoj“ jsou výrazy dávno přežitě, a chcete-li jít s dobou, použijte výlučně „čauky“. Objevil jsem i mně dosud neznámý výraz „našérovat“ respektive slovensky „našarovat“ náklady. – Chcete-li se dočíst o nejnovějších filmových novinkách slovenských nebo českých nebo poučit se o tom, jak byl v Praze v Národním muzeu instalován největší meteorit, nemůžete prostě nepročíst si říjnové vydání Heraldů Petra Kováče.

Queenslandský **Krajanský list** (s nečíslovanými stránkami) se v rámci oslavy českého národního svátku velmi podrobně zabývá historií českého národního znaku, a to od počátku vzniku Československé republiky až do doby, kdy byla schválena a přijata jeho definitivní forma. – Dovídáme se také, že v Jičíně byl poprvé po čtyřiceti letech vyloven rybník Kníže a že se tam rybářům do sítě chytil i obrovitý sumec, kterého nazvali jménem Hildegron, podle pohádky. Na uveřejněné fotografii vypadá Hildegron skutečně imponantně – drží ho tři rybáři a mají s ním zřejmě co dělat! Nebyl utracen, nýbrž přemístěn do náhradního rybníku. – Potěšující je i zpráva o tom, že před rokem uzavřená sklárna ve Světlé nad Sázavou začíná znovu pracovat.

Západoaustralský říjnový **Klokán** obsahuje mnoho informací. Jednu však neobsahuje – přesné udání jména a adresy svého vydavatele. Pokud se mýlím, omlouvám se. Je psán slovensky i česky. – Nacházím tam báseň označenou jako báseň Viktora Dyka a nazvanou „Píseň noci 28. října“ a ta končí touto slokou:

Leč všichni Vy, jež pýcha náhle strhla / Jež opijí dne oslava / Poslyšte výkřik básnikova hrdla: / **BŮJ TEPRVE NÁM NASTÁVÁ**

O této básni jsem dříve neslyšel a nevím, kdy vznikla. Ten zde citovaný verš však měl velké zrnko pravdy.

Světlem opět prolétal Bořek Šindler

2010 ČLENSKÉ PŘÍSPĚVKY \$25 JSOU JIŽ SPLATNÉ

SOBOTNÍ VOLEJBAL-SATURDAY VOLLEYBALL DECEMBER 12

MY FIRST STEPS IN AUSTRALIA MOJE PRVNÍ KROKY V AUSTRÁLII

Milí čtenáři, rádi bychom přinášeli vzpomínky z prvních dojmů našich příchozích do Austrálie, tak jak si je účastníci dnes pamatují. Dnes přinášíme první z těchto příspěvků a velice by nás těšilo, kdybyste i vy svými vzpomínkami přispěli. Pošlete nám je buď anglicky nebo česky a pokud budou psány česky, přeložíme je do angličtiny. Chceme totiž, aby takové vzpomínky mohli sledovat hlavně naši mladí, pro něž bývá čeština již dost nesrozumitelná. Děkujeme vám a těšíme se na spolupráci.

Redakce Věstníku

Twenty-six days after leaving a port in Europe, on the 17th day of April 1950, our ship General Steward finally berthed in the Sydney harbour. As I then noted in my diary, my first impression was – what a magnificent sight! A most beautiful shore strewn with small houses and a spacious harbour with countless little bays and I was suddenly able to make my own photos of that mighty bridge which till then I have known only from pictures. When our ship landed at the wharf in Pyrmont, there followed the first official formalities accompanied by a minor chaos on the board of the ship amongst us passenger exiles as well as amongst the sailors. Everybody was naturally quite impatient and anxious to step on firm ground again. Having performed the function of a steward on the ship to help maintaining order with an „MP“ ribbon on the sleeve, I had to be among the first to leave the ship. I stepped on the Australian soil and that happened exactly at 6 p.m. that day. I shook the hand of the first Australian I encountered – and that was just done with a feeling of gratitude and sheer joy.

By about 11 p.m. all of us refugees disembarked and after all necessary custom formalities we got into a special train waiting for us. Just as a matter of interest, this was the first time when nobody bothered to count us to check if nobody became missing as used to be the custom in the refugee camps in Europe. After a whole night's travel in the train – and we all were quite cold – we stopped at a railway station we discovered was called Kelso which we later learned was a place near the township of Bathurst, and buses took us to a former military camp where we were issued with white identity cards. Then the officials divided us into smaller groups and took us to huts used during the war by soldiers. There we were issued with bed linen, knives, forks and spoons as well with some clothing. This former military camp near Bathurst consisted of large rows and blocks of sheet metal huts with one larger administration building. Each block was provided with a separate kitchen, toilets and showers. In the middle of this large ex-military camp there was an asphalted road with a shuttle bus providing gratis transport.

The identity cards we received were the first documents issued to us in Australia and they were intended to be kept by each of us for a period of two years during which we were obliged to work on a government contract, as compensation for the free transport from Europe and temporary initial accommodation in Australia. Judging by the leisurely manner of dealing with administrative matters, I observed from the very beginning that Australia was a country without undue haste and the expression „Don't worry, she'll be all right“ was the first thing we all comprehended in English. I shared a hut, a sort of sweatbox, with three other fellows, in which we were exposed to some 30-35 degrees during the day but were freezing at night, and I cannot omit to mention the food. Our breakfasts were very rich indeed. Fried eggs, baked ham, mutton ribs and oodles of white bread. Plenty of tea, sugar and butter, all freely available on the table. Mutton for lunch, mutton for dinner. We noticed that there were thousands of sheep all around the camp as well thousands of rabbits. Well, about twenty of us boys had a word or two with our cook and he agreed to roast a rabbit instead of serving us daily with mutton. We obtained permission to catch the rabbits and a baked rabbit was a pleasant change from the daily monotony of mutton... However, I was soon transferred to a new camp at Villawood and I started my first job in a small factory as a chemist... I worked there altogether three and half years and I daresay I was the only Czech who overstayed the two-year contract by a year and half. Minister Holt wrote me a very nice letter. New technology caused the chemical factory - my first employer - to close and today I still remember the hard beginnings in our newly adopted country.

Jiří Jelinek, Sans Souci, NSW

After a long, cramped and stormy voyage from Bremenhafen in Germany on a converted cargo ship named „Goya“ on which there sailed about 1,000 thousand refugees from several European countries, we arrived in July 1950 in Newcastle, north of Sydney. We were then taken by train to a camp near Maitland, not very far from Newcastle, and the whole area was flooded. I must say, to see the inundated emptiness of the Australian bush gave me quite a shock and I was disappointed – as I have spent my first months as a refugee in two great European countries, in Belgium and in Britain with great cities like Brussels and London. Where were all the people, here in Australia, and especially where were the women?

Our large refugee camp near Maitland was called Creta and it consisted of rows of tin barracks and tents with wet mud all around. The food there, including breakfast food, was insipid and consisted mainly of fatty mutton which we found hard to stomach. In comparison to that camp, Sydney proved to be a delight, with all the big shops full of cheap goods. However, I found the people to be rather unpleasant towards us „refos“, surly and not welcoming of foreigners whom they perceived as a threat to their own easy and comfortable lifestyle – as we were all eager to work and to earn money. There was a housing shortage and cheap and spacious accommodation was very difficult to find. On the other hand, jobs were available everywhere and easy to get, although there was a critical shortage of skilled labour. Still, I would have preferred to return to Europe where life was familiar to me. I did not return, though, as I was lucky enough to find a woman whom I eventually married...

Jan Jelínek, French's Forest, NSW

Indistinct sounds of frustration wake me from a slumber induced by too many small bottles of excellent Chianti wine freely served by the cabin crew of chartered Alitalia DC10 jetliner. Moments of disorientation, then awareness: I am a refugee from Russian lead invasion of Czechoslovakia flying in an aircraft full of my countrymen from Vienna to Australia courtesy of ICEM (Intergovernmental Committee for European Migration).

Noises of plaintive commotion became recognisable as high-pitched female lament undoubtedly addressed to the head of the family. “You dragged us into the desert!”, “We are going to die here!”, “We must go back!”.

Looking down from the plane window I see the reason for this desperation. With the daybreak and unique eyrie afforded by several kilometres of the plane's altitude the eye was overwhelmed by incredible expanse of dunes and hillocks of Central Australia, unfolding from horizon to horizon below. The washed out colour (or lack of it) of the entire landscape only added to the general impression of utter desolation. I thought: “At least it is as far from Russia as you can get!” and gratefully accepted another offered bottle of Chianti.

After touchdown in Sydney the plane taxied to a standstill and I was astonished to see official looking figures boarding the plane and walking along the aisle spraying strange smelling aerosol everywhere. Disembarking from the plane we had to cross a tray with a mat soaked in some liquid. With all these precautions I felt a bit like Typhoid Mary.

But my major shock was brought about by the nasal mumble uttered by the customs officer, from which I understood only the word “food”. Here I have to digress.

My parents wanted me to enrol in an English school in Prague and paid for private English lessons (one on one) for me from age 5. This praiseworthy effort regrettably came to nothing, as I was due to start my schooling in September 1948. But alas!... After the communist putsch in February of that year the English school became a school for children of Russian diplomats and “advisers”... Nevertheless the private English lessons continued at a rate of one hour a week (later being just practice conversations) virtually until I became an exile some twenty years later. I was able to hold my own listening to BBC, communicating in English with Austrians during my stay in Vienna and could read and write in this language with equal ease as in my mother tongue. So I thought it to be reasonable to consider myself in full and perfect command of the English language.

But back to Sydney airport and my first “one on one” with an Australian. For a fleeting moment I had this awful feeling that all those years I must have been learning some other language by mistake. In an uncertain tone I articulated: “I beg your par-

don?" – More gibberish with "food" implanted in it was this time accompanied by expressive gestures and body language that undoubtedly meant an enquiry as to whether I was bringing in any food. "No food", I replied and was waved on. This little episode had a lasting effect on my self-image and it took me more than a year before my ears could properly hear and understand "Strine".

The arrival formalities successfully negotiated, my passport stamped "Permitted to enter Australia on 4 Nov 1968 - Entry made" and shepherded to a bus I contentedly seated myself and began to regain the Chianti fuelled high spirits. The bus proceeded through industrial suburbs with used car yards the main attraction. The car prices seemed incredibly cheap.

Suddenly the townscape gave way to open country with grass burnt brown by the sun. After several kilometres of this I lost hope that Sydney was the destination of this conveyance, got up and walked to the "shepherd" up front and said in my best middle European accent (Unfortunately none of my teachers was a native English speaker, all were Czech.): "I was supposed to go to Sydney, where I have friends expecting me." The laconic reply was: "All of youse go to Bonegilla." "But I have to go to Sydney!" More half swallowed syllables followed - with only "Bonegilla" recognisable, but rather useless – it did not mean a thing to me.

With the beneficial effect of Chianti on the wane, the mood changes to weary and stoic resignation. Back in my seat I watch idly the parched landscape passing by; the endless road ahead punctuated only by bridges over mostly dry creek beds. "They must really value and appreciate them," I think to myself, seeing every little ditch anointed with a carefully placed and maintained sign bearing the name of the hoped for watercourse. Passage through the country towns was interesting. The timber buildings with verandas and wooden plank sidewalks resembled film sets for a Western movie.

With gathering dusk the bus reaches a place where the countryside is marred by strange warts in the shape of monstrous cut-in-half barrels planted solidly in the dusty level ground. This is Bonegilla! Offered mutton with gravy and potatoes and access to toasted white cotton wool like bread, butter, jam and marmalade I at long last realise there was some value in my two years of communist Czechoslovakia's compulsory army service that taught me to eat anything.

Later that evening I was intrigued by the strangely shaped power points in the ablution facility. Being of inquisitive nature and game to experiment I tested my idea to use a couple of paper clips on the European power plug of my electric shaver as a makeshift adaptor, thinking it was better to try it now rather than in the morning rush. It worked admirably but I also managed to short circuit the contraption and plunge the whole half-barrel building into total darkness. Some fool must have repaired the power point fuse with a nail or something similar and the main power distribution board fuse blew instead!

Surprise! Next morning after breakfast a public servant type sought me out and after painfully breaking through the language barrier informed me that I was to depart back to Sydney forthwith! So back I went as the only passenger of the government bus.

My first steps in Australia were only few, but thanks to officialdom there was a lot of distance travelled at the taxpayers' expense. Still ahead were the nightmares – frequent dreams of being back in Czechoslovakia and waking up bathed in the cold sweat of fear, occasional wonderings where the hell had I got to when unexpectedly glimpsing a silhouette of Harbour Bridge through a forbidding canyon of city streets, and finally an overwhelming feeling of gratitude to this country and people for the happiness I found here.

Petr Čermák, Cromer, NSW

2010 ČLENSKÉ PŘÍSPĚVKY \$25 JSOU JIŽ SPLATNÉ

2010 VĚSTNÍK \$25 PRO NEČLENY JE JIŽ SPLATNÝ

Významná česká žena ve světě 2009

Zdeňka Menšíková z Perthu, Západní Austrálie

Slavnostní předání prestižních cen (Pamětní list Senátu a knižní dar) se konalo 23. července ve Valdštejnském sále Senátu ČR. Toto udělení cen pořádá Mezinárodní koordinační výbor zahraničních Čechů ve spolupráci se Stálou komisí Senátu pro krajanů a Odborem kulturních a krajaňských vztahů Ministerstva zahraničí ČR. První ocenění 12. významných českých žen žijících v zahraničí, bylo v roce 2003, jako grandiózní "finále" Týdne zahraničních Čechů, které začalo ve Vídni a pokračovalo dalších 5 dní v Praze. Tehdy bylo přítomno kolem 350 - 400 delegátů a přestože byl můj manžel navržen za delegáta českými zastupitelskými úřady v Austrálii, veškeré výdaje jsme si hradili sami. Byli jsme velmi vítanými hosty, jelikož kromě mne a manžela tam byli pouze 3 další krajané z Austrálie. Napsala jsem o tom obšírný článek, který byl otištěn v sydneyjských Novinách, které vydává pan Bejšák. Tento rok byla též přítomna Dr. Barbara Semenová z Melbourne. Další předání cen významným českým ženám žijícím v cizině bylo v r. 2006, 2007 a v červenci tohoto roku. Při této příležitosti jsem slíbila několika osobám v Senátu, že článek o této akci uveřejním v krajaňských časopisech v Austrálii.

Na toto předání cen jsem byla pozvána, i s manželem, přímo jednou z vyznamenaných žen - Dr. Hanou Gerzaničovou - ale minulých akcí jsme se též zúčastnili. Toto vyznamenání vždy organizuje Dr. Ivan Dubovický, který je původním iniciátorem této akce - který na toto předání cen speciálně přiletěl přímo z Kostariky - za přítomnosti politiků, předsedy Senátu Přemysla Sobotky, který všem laureátkám předal Pamětní list Senátu Parlamentu ČR, místopředsedy Senátu Dr. Jiřího Lišky, bývalého předsedy Mezinárodního koordinačního výboru zahraničních Čechů Dr. Černého ze Švýcarska, spisovatele Arnošta Lustiga a ředitele odboru pro kulturu, komunikaci a prezentaci MZV Tomáše Pernického. Úvodní slovo měl Dr. Černý, který při této příležitosti přečetl též omluvný dopis Aji Vrzaňové, nynější předsedkyně Mezinárodního koordinačního výboru zahraničních Čechů.

První laureátkou r. 2009 byla Hana GERZANIČOVÁ (Austrálie, ČR), která žila dlouhou dobu v Sydney - nyní žije v Plzni. Je to druhá Čechoaustralanka takto vyznamenaná. (První byla v r. 2007 Zora Šemberová z Melbourne, bývalá primabalerína Národního divadla a nositelka ceny Thálie za celoživotní mistrovství tanečního umění.) Hlavní cenu jí předal spisovatel Arnošt Lustig. Hana Gerzaničová je jedna z výjimečných literárních osobností, schopných psát poesii jak v angličtině, tak v češtině. Za své knihy obdržela několik světových vyznamenání, zvl. v USA, kde má též čestné místo v "Síni slávy" ve Filadelfii. Kromě své tvorby také přeložila vybrané básně australského básníka Banjo Pattersona. Vydala řadu sbírek, jako "Ve stínu eukalyptů", "Kam cesty vedou", "Otisky v mlze", "Neznámé ruce", "Kalendář plzeňský" a jiné, dále články a přednášky. Několikrát za rok přednáší o australských domorodcích (aborigines), zejména o jejich mytologii, kultuře a duchovním snění v ČR, zvláště v Mariánských Lázních, jak v češtině, tak v němčině a to vždy s velkým úspěchem. V Praze zorganizovala a finančně podpořila unikátní výstavu australského umění pod názvem "Australští umělci dětem". Finančně podporuje různé projekty, organizace, mladé literární talenty a navíc přispěla na rekonstrukci zvonu na nejstarším plzeňském kostele. Mimo jiné je čestnou občankou města Plzně a členkou jednoho rytířského řádu. Dr. Dubovický shrnul jak její aktivní příspěvky do krajaňského tisku, tak její kulturní projekty ve své rodné vlasti následovně: "Její mnohostranná kulturní a společenská aktivita vyvolává pocit obdivu nad tím, co někteří z našich lidí ve světě dokázali pro dobré jméno ČR ve světě, navzdory tomu, že byli násilím přinuceni ze své rodné země odejít. Je právem považována za "kulturní velvyslankyni" mezi Austrálií a ČR."

Druhou laureátkou byla Eva HAHNOVÁ (Německo). Hlavní cenu jí předal bývalý předseda mezinárodního koordinačního výboru zahraničních Čechů Dr. Oldřich Černý. Je pražskou rodačkou, která vystudovala politologii, sociologii a moderní dějiny na univerzitě v Stuttgartu a na London School of Economics v Londýně, kde promovala u věhlasného kulturního antropologa českého původu Arnošta Gellnera. Její vědecká práce je zaměřena hlavně na česko-německé vztahy. Je uznávanou historičkou, která v r. 1994 vydala obsáhlý sborník k problémům interpretace komunismu a nacionalismu. S jejím manželem, také historikem, provádějí srovnávací výzkum česko-německých a polsko-německých vztahů. Její poslední publikace "Sudetoněmecká vzpomínání a zapominání", společně s Hansem Hennigem, je věnována sude-

toněmecké otázce. Mimo jiné, od r. 2007 je spoluvydavatelkou knižní řady "Němci a východní Evropa". Eva Hahnová je světově uznávaná odbornice na česko-německé vztahy a lze ji považovat za jednu z nejlepších historiček, které žijí v zahraničí. Její syn Béla je koncertním pianistou.

Třetí laureátkou byla Jarmila (Járu) JANČARÍKOVÁ (USA). Hlavní cenu jí předal ředitel odboru pro kulturu, komunikaci a prezentaci MZV Tomáš Pernický. Jarmila Jančaríková se narodila v Brně, kde studovala biologii a chemii a své znalosti si následně prohloubila v Praze na Univerzitě Karlově. Svoji vědeckou kariéru započala na Ústavu sér očkovacích látek. V r. 1968 odešla za manželem do Anglie, který tam byl v té době služebně. Po 3. letech pak společně odjeli do Austinu v Texasu, USA. Díky své houževnatosti a skvělému vědeckému výzkumu se jí podařilo najít zaměstnání na University of Texas, kde se věnovala studiu deoxyribonukleových kyselin. Po několika letech se odstěhovala s rodinou do Kalifornie, kde žije dodnes. Na prestižní Berkeley University započala výzkum zcela nového vědeckého oboru krystalografie, který však naznačoval nadějnou budoucnost. Její zcela nová metoda zv. "Crystal Screening", znamenala obrovský průlom ve studiu struktur složitých bílkovin, která je nyní označována jako "Járu Screening" a prakticky používaná ve všech krystalografických laboratořích. Její metoda umožnila automatizaci při výrobě nových léků, včetně prvních léků na léčení AIDS. Během jejich 25-ti let působení na Berkeley University, vyškolila desítky špičkových odborníků, kteří propagují její metodu po celém světě. Nepochybně, Jarmila Jančaríková si získala mimořádné uznání ve vědeckém světě a je světově uznávanou odbornicí v oboru makromolekulární krystalografie.

Významné ženy z roku 2009 a z minulých let – uprostřed Dr Hana Gerzaničová

Čtvrtou laureátkou byla hraběnka Mathilde NOSTITZ (Itálie, ČR). Hlavní cenu jí předal předseda Stálé komise Senátu pro krajany žijící v zahraničí, senátor Marcel Chládek. Mathilde Nostitz vyrůstala na zámku v Plané u Mariánských Lázní; nyní žije v Itálii. Původně pracovala jako novinářka v Německu, ale v r. 1970 se provdala za italského diplomata, s kterým procestovala mnoho států světa. Po pádu totality v r. 1990 se okamžitě zapojila do kulturně-společenské činnosti a stala se patronkou

českého Centra pro ochranu a restaurování památek. Této aktivitě se plně věnuje posledních 15 let a přispívá i finančními prostředky, hlavně na podporu nevidomých v ČR. Za tuto činnost jí byla udělena 2 vysoká ocenění: Ceny Via Bona od Nadace VIA a v r. 2008 Ceny Gratias agit od ministerstva zahraničních věcí ČR. Mimo řady jiných dobročinných aktivit, hraběnka Nostitz podporuje koncerty nevidomých a slabozrakých umělců po celé Evropě, je patronkou Klubu vodicích psů atd. V poslední době se s vervou zapojila do projektu jak umožnit nevidomým osvojit si schopnost vykonávat běžné každodenní práce a tak znovu nabýt motivaci a sebevědomí žít nezávislým denním životem. Hraběnka Mathilde Nostitzová mne nejvíce zaujala tím, že když byla požádána o několik slov při audienci, bez rozpaků prohlásila, že neví, proč tuto cenu dostává - považovala tudíž za zcela samozřejmé prokazovat humanitární nezištně služby komukoliv, kdekoliv a je tudíž zářným příkladem nezištné pomoci všem, kteří pomoc potřebují.

Pátou laureátkou byla Hana SLÁDKOVÁ KOŽELUHOVÁ (Kanada, Švýcarsko, ČR). Hlavní cenu ji předal místopředseda Senátu ČR Dr. Jiří Liška. Výborná tenistka, která pochází ze slavné pražské tenisové rodiny. Její strýc Karel Koželuh byl v té době mistrem světa v tenise. Díky falešným dokumentům a pašerákům, podařilo se jí v r. 1950 odejít do Německa, pak do Kanady, kde absolvovala univerzitní studia a současně se věnovala amatérskému tenisu. Už v letech 1951-57 reprezentovala Kanadu a čtyřikrát se probojovala do Wimbledonu a to v letech 1954, 1957, 1959 a 1963. (Bylo to pro nás velké překvapení, jelikož to bylo po prvé, co jsme o těchto vynikajících tenistech vůbec slyšeli.) Kromě své tenisové kariéry se Hana Sládková Koželuhová věnovala krajské činnosti a dodnes je aktivní členka výboru Besedy Slovan v Ženevě, Švýcarsku, kde jak organizačně tak finančně podpořila řadu kulturních a společenských akcí na podporu demokratického vývoje v ČR. Mimo jiné, podporuje řadu kulturních a charitativních akcí jako Nadace Olgy Haylové, Nadaci Livie a Václava Klause, různé výstavy, finanční podporu dokumentu České televise o Moravské církvi na Barbadosu aj. Nejen že byla vynikající sportovkyní, ale zůstává i nadále skvělým příkladem nezištné pomoci všemu, co prospívá její rodné vlasti jak doma tak v zahraničí.

Jak vidíte na fotografii, bylo přítomno jako čestní hosté večera jen několik významných žen z minulých let jako Eliška HAŠKOVÁ-COOLIDGE (ČR, USA), poradkyně pěti americkým prezidentům v Bílém domě - po pádu komunizmu v ČR se vrátila do vlasti, kde školila české diplomaty, Běla Gran JENSEN (Norsko), zakladatelka hnutí "Stonožka - Na vlastních nohou", Edita KOCH (Německo), spisovatelka a zakladatelka nakladatelství "EXIL", nositelka největšího německého vyznamenání "Bundesverdienstkreuz", Lea VIVOT (Kanada, Mexiko, ČR), světově proslulá sochařka a podporovatelka humanitárních projektů - vyznamenané v r. 2003. Stephany GRIFFITH-JONES (Velká Británie, USA), světová odbornice na finančnictví a bankovníctví, Rút KOHN (Německo), vynikající malířka a ilustrátorka, Olga MACHONOVÁ PAVLŮ (Švýcarsko), vynikající a několikanásobně oceněná česká dirigentka - vyznamenaná v r. 2006 a v r. 2007, Eva JIRIČNÁ (Velká Británie), světově uznávaná architektka, členka Královského institutu britských architektů a hraběnka Margareta WALDSTEIN-WARTENBERGOVÁ (Rakousko), významná charitativní pracovnice.

Ráda bych doplnila několik jmen význačných českých žen, které nebyly přítomné, ale které zasluhují zmínky a to v r. 2003, Lady Milena Grenfell-Baines z Velké Británie, patronka Nadace Emmy Destinové, která patří mezi tzv. Wintonovy děti (nedávno jste jistě viděli v televizním programu 70. výročí záchrany několika stovek dětí a vlak, který znovu jel z Prahy do Anglie). Dále, Madeleine Albrightová, která se bohužel předání cen nemohla zúčastnit a Charlotta Kotik z USA, kurátorka Art Museum v New Yorku, pravnučka Tomáše G. Masaryka a Blanka Matragi, unikátní módní návrhářka a návrhářka uměleckého skla. Před dvěma lety jsme hledali její ateliér v Beirutu, Lebanonu, který jsme v té době navštívili, ale bylo nám řečeno, že se Blanka vrátila do České republiky, takže jsme ji tam nezastihli. V r. 2007 byla mezi významnými ženami vnučka Jana Antonína Bati, která žije v Brazílii, Dolores Baťa ARAMBASÍC za svůj podíl na rozvoj česko brazilských vztahů. Její rodina usiluje o očištění jména Jana Antonína Bati. Promiňte, že se při této příležitosti trochu odbočím, ale Jan A. Baťa byl navržen brazilskou vládou na Nobelovu cenu za svoje zásluhy o Brazílce (místa a města jako Bataville atd. jsou v Brazílii běžná), kterou však odmítl ve prospěch svého brazilského přítele, který byl druhý na seznamu. Za nejlepšího brazilského prezidenta je považován prezident Kubitschek, jehož babička pochází z již-

nich Čech. Dokonce i první a poslední brazilský císař uměl česky - věřte, nevěřte - byl vychován u rakouského císařského dvora ve Vídni a jeho guvernankami byly Moravanky, které mezi sebou mluvily česky.

Hudební vložku vyplnil vynikající houslista Alexander Shonert, kterého doprovázela na klavír jeho maminka Natalia. Oba pochází z Ruska, ale více než 10 let už žijí v Praze. Vystupují na koncertech po Evropě a USA; bohužel, do Austrálie ještě nezařítali. Prostředí bylo skvěle a přátelské a slavnost skončila malým občerstvením a večerí pro laureáty.

Jak vidíte, byl to honosný večer s nezapomenutelnými zážitky, okázalost vhodná pro Valdštejnský sál a dámy - opravdová smetánka a elita Českého národa - které dosáhly nejvyšší příčky společenského žebříčku a které stoprocentně zasluhují větší pozornost médií než ojedinele namátkové zmínky v tisku nebo vteřinového záblesku na obrazovce.

PODHOUBÍ SAMETU A MUCHOMŮRKY KOLEM Bořek Šindler

My Čížkové jsme na samet jako vosy na meloun. Když už za té defenestrace v roce 1618 naši stavovští předchůdci svrhovali s hradních oken toho Martinice a Slavatu s jejich písařem Fabriciem, bylo zřejmě dbáno na to, aby všichni tři dopadli na měkko, do měkka, prostě sametově. A oni ti tři, jak víme z úst pánů učitelů, do měkkého skutečně dopadli. Když se osmadvacátého října 1918 v pražských ulicích odrakoušovalo, odrakoušovalo se takměř ohleduplně. Porazil se nějaký ten Mariánský sloup a z Malostranského náměstí zmizela majestátní socha generála Radeckého, odpáraly se rakouské orličky a revoluce byla vcelku dokonána. Č. a k. ouřadové zasedli za republikánské stoly a proháněli republikánské šimly a ti řehtali jako za císaře pána. Nu, nechme na hlavě, ono se toho v tom říjnu roku osmnáctého stalo mnohem a mnohem víc, povstal z toho vzorný, demokratický a hospodářsky prosperující stát a ten vydržel stát pevně na vlastních nohou a nebýt německé chuti opět dobývat a francouzsko-anglické pošetilosti, mohl stát i déle. Za hranicemi legionáři válčili, doma ale proběhl ten převrat sametově a podle novodobého českého pravidla N.J.O. (Nejsme jako oni).

Dobře se však ví a vždycky se i dobře vědělo, jak ten osmadvacátý říjen povstal a jak probíhal. O tom jak povstal ten československý listopad 1989, proč a jak to všechno povstalo a nakonec i proběhlo - o tom dodnes panují vlastně jenom dohady. Tutlá se to. Tutlají to media, politikové, bývalí papalášové, tutlají to asi Havel, Klaus i ti kolem nich. Jsou dohady, je dohadů několik - to podstatné se ale stále zdá být pod pokličkou a tu nikdo z bývalých aktérů nespěchá nadzdvihovat. Už několik let před listopadem 1989 perestrojkoval a perestrojkoval Gorbačov ten svůj Sovětský Svaz a americký prezident Reagan mu v tom nijak nebránil, ba k té perestrojce ho dokopával. Na Hradčanech se tehdy ale tvrdošíjně neperestrojkovalo. Ono se tedy perestrojkovalo, ale jen tak aby se neřeklo. Aby soudruh Gorbačov neřekl. Aby koza zůstala celá. A koza celá na Hradě zůstávala a pásala se a pásala. České kozy, majíce vždy pečlivé a starostlivé pastevece, se pásávají vytrvale a dosyta. Všude kolem to už dávno vřelo, dialektické ledy tály a pukaly, leč soudruh Jakeš nepukal a netál. Just on netál, ať si tají ti druzi, když se jim to táni zamlouvá. My, soudruzí, my tát nebudeme. V Československu se v té době s napjetím poslouchala „úchylkářská“ Moskva jako jakýsi doplněk k vysílání BBC. Četla se sovětská Pravda, jako by to byla opravdu pravda. V Praze Gorbačova za jeho návštěvy lid téměř utleskal v naději, že tovaryšc Gorbačov přece jen soudruhu Jakešovi nějak dialekticky domluví. Ale nic a nic. A just a just nám v Praze Kreml nebude radit. Té ironie! Najednou Kreml nebude Praze radit! Předáci pražského jara z roku 1968 se už už tetelili blahem, že budou opět hýčkat a stavět ten svůj socialismus s lidskou tváří, leč po pěšině na Hradčany tichounko.

Když se ale českoslovenští soudruzí už nakonec ocitli v absolutní izolaci a když už padla i berlinská zeď, někdo asi v Československu vymyslel ten Lorencův plán. Havel s tím asi ještě neměl nic moc společného. Generál Lorenc (a kdoví, jaká esa za ním stála?) - nyní na poklidné pensi na Slovensku - a lidé kolem něho, jak se to jeví z dnešní perspektivy, vyšpekulovali na sedmnáctý listopad ten studentský sraz a pochod Národní třídou včetně několika výstřelů. Jedna osoba sice simulovala zastřelení - ale jen simulovala, a to je dnes už prokázáno - skřítkové esenbáčkové trochu na-

mydlili tomu a onomu a kdoví co oni o tom Lorencově tahu vůbec věděli – studenti to jen tak nenechali a potom už, jak by řekl Australan, „Bob's your uncle“, pak už to je-lo, pak už se to vezlo. Studenti sedli Lorenciánům na lep, alespoň dočasně. Václavské náměstí denně plné, skandování a zvonění klíči – už je to tady, už je to tady, mnuli si ruce spiklenci kolem Lorence. Jakeše a jeho bandu vyrazíme, dosadíme si všude svoje perestrojkaře, sem tam něco popoprášime, trochu se přebarvíme a pojedeme po másle dál. Asi tak, zdá se, to začalo probíhat. Jenže kde se vzal tu se vzal disident Havel. To soudruha Adamce, tehdy Lorenciány podle úmluvy dosazeného za ministerského předsedu, vyvedlo z rovnováhy a z rovnováhy ho tlačil i soudruh Dubček z popele desítiletí najednou vyvstalý. No nic, když ten Havel, tak ten Havel, a lidé kolem Lorence se začali radit, dávat hlavy dohromady a vyjednávat. Co vyjednali, to vyjednali a možná, že i my se to jednou přece jen dovíme. Lorencovo křídlo se ještě mohlo ohánět rudou armádou osvoboditelkou, a to Haveliáni věděli. Takže Havel na Hrad, Dubček do čela parlamentu a Adamec musel ze scény. Havla zřejmě nějak opili rohlikem, možná i dvěma rohliky. Důležité bylo držet si exulanty od těla a kolem Václava Havla se seskupili dlouhovlasá a přísně nalevicovaná individua a kámošové z disentu, mezi nimi kupa neokomunistů z roku 1968, dříve skalních bolševiků z února 1948, kdy Havel právě odrůstal kočárku a dudlíčku. Studenti, zprvu žhaví souputníci proroka Havla, to nějak přece ale prohlédli, dali Havlovi a jeho extravagantním poradcům poměrně brzy vale a začali opět studovat. Pánové Jičínský a Rychetský, oba komunisté, naivnímu Václavovi Havlovi vtloukli do hlavy, že je třeba zachovat komunistický právní řád, ponechat bolševické soudce na jejich vysezených soudcovských křeslech a hlavně dbát na to, aby se zločiny za bolševiků spáchané pokládaly za promlčené. N.J.O. A s restitucemi jen pomaloučku a českým Američanům už vůbec nic. K tomu se nějak připlétl i šikula a bodrý prognostik Klaus, veličina komunisty nijak zřejmě nepronásledovaná, a už se kormidlo točilo a točilo a natáčelo se hodně nalevo. Ne sice na to levo Jakešovo, ale na to levo Dubčekistů, pražskojarních socialistů s téměř lidskou tváří. Vlk se sice nenažral, koza ale celá zůstala a pase se a popásá dodnes. Dopase se jednou? Co vy na to? N.J.O.?

**35 ročná žena s 2 deťmi hľadá prácu, prípadne aj ubytovanie.
Skúsenosti mam s pracou opatrovanie starších, chorých ľudí, malé
deti, rehabilitačné cvičenie, fitnes, masáže..**

Viac info na : www.silviafit.sk. Telefón : 0401635423.

**Máte zájem o koupi, nebo prodej bytu, domu, chaty, pozemků kdekoli v
Čechách a na Moravě? Po zkušenostech mnoha mých známých soukromé
vyřízení je skoro nemožné časově i nervově.**

**Profesionální přístup a právní vyřízení, na jaké jsme zvyklí v Austrálii pro vás
zařídí RE/MAX. Je to jedna z firem, která prodává nejvíce nemovitostí po
celém světě. Vyhledáme pro vás přesně o co máte zájem ze široké nabídky
kterou firma disponuje. Též zařídí mnoho druhů inzerce, včetně internetu,
nejen v Čechách a na Moravě, ale po celém světě v případě, že prodáváte.**

Máte-li zájem o další informace a dozvědět se více kontaktujte:

**Václav Novák, tel:02 9130 6781, mob: 0411 984 469, E-Mail:
vinov@three.com.au**

**Hledá se Viktor Belacic narozený roku 1945 ve
Stupavě na Slovensku. Informace laskavě podajte na:
Australian Red Cross (02) 9229 4211, Case Number
68476. Žádná informace nebude sdělena dotazující
se osobě bez písemného souhlasu hledané osoby.**

UZAVŘENÍ GENERÁLNÍHO KONZULÁTU ČR V SYDNEY

Redakce doporučuje všem milým čtenářům a přátelům Věstníku aby každý napsal dopis tohoto znění:

Pan Ing. Jan Fischer CSc
Předseda vlády České republiky
Úřad vlády České republiky
nábřeží Edvarda Beneše 4
118 01 Praha 1 - Malá Strana
CZECH REPUBLIC

Sydney, prosinec 2009

E-mail - pokud máte k dispozici počítač: posta@vlada.cz

Vážený pane ministerský předsedo,

Jsme zde vážně znepokojeni zprávou, že chcete zrušit generální konsulát v Sydney. Kdo je alespoň poněkud obeznámen s australskou geografii musí nahlédnout, že by zrušení konsulátu v nejlidnatějším mnohamilionovém městě Austrálie a přenesení jeho agendy do vzdálené a geograficky izolované Canberry bylo krajně nemístným zásahem do zde již dávno vžitě praxe.

Náš generální konsulát se hlavně zabývá udržováním a navazováním nových obchodních styků a australským obchodem a průmyslem, ale je také místem, kde si tisíce turistů každoročně vyřizuje žádosti o visa do republiky. Kromě těchto jmenovaných funkcí jsou tu i styky konsulátu s mnoha tisíci českými občany zde žijícími, s tisíci českými studenty z republiky zde studujícími a všeobecně s tisíci dalšími stranami, které se dnes stále častěji obracejí na informace a služby českého konsulátu.

Canberra je sice hlavním městem Austrálie, je ale položena uprostřed pustiny a vzdálená stovky kilometrů od obydlených center. Vážít cestu do tak vzdáleného místa by bylo v případě zrušení konsulátu v Sydney pro naprostou většinu stran velmi nákladné a časově těžko zvládnutelné. Snad by se to dalo přirovnat k situaci, kdy by pražské ministerstvo obchodu bylo přeloženo do Vsetína.

Buďte tedy, prosím, tak laskav a snažte se tomuto neuváženému zákroku zabránit.

V úctě,

XY

A plná adresa

Kopie:
Ministr zahraničních věcí České republiky
PhDr Jan Kohout
Loretánské nám. 101/5
118 00 Praha 1 - Hradčany
e-mail: podatelna@mzv.cz; inspekce@mzv.cz

Kopie:
Předseda Zahraničního výboru PSP České republiky
Jan Hamáček
Sněmovní 4 118 26 Praha 1
e-mail: posta@psp.cz; hamacekj@psp.cz

Kopie:
Prezident České republiky
Václav Klaus
Pražský hrad
119 08 Praha 1
e-mail: ladislav.mravec@hrad.cz

Kopie:
Stálá komise Senátu pro krajany žijící v zahraničí
PhDr Marcel Chládek, MBA
Valdštejnské náměstí 17/4, 118 01 Praha 1
e-mail: epodatelna@senat.cz; chladek.zastupitel@seznam.cz

Community Partners Program - CPP

Spojujeme komunitu se službami

Polské centrum poradenství a sociální pomoci obdrželo roční grant v rámci programu Community Partners Program (CPP).

Program je zaměřený na starší členy východoevropských komunit.

Hlavní cíle programu CPP:

- pomoc starším Australanům východoevropského původu a jejich pečovatelům v přístupu ke komunitě a k rezidenčním pečovatelským službám, jakými jsou například, balíčky služeb péče o starší lidi Community Aged Care Packages (CACPs), týmy určení potřeb péče Aged Care Assessment Teams (ACATs), zařízení rezidenční péče (hostels nebo nursing homes)
- podpora hlavních poskytovatelů péče v poskytování kulturně i jazykově vhodné péče klientům východoevropského původu

Pracovník programu CPP poskytne informace o dostupných službách a může pomoci napsat doporučení. V rámci programu CPP budou také pořádány informační setkání s cílovými komunitami a poskytovány informace prostřednictvím komunitního média.

Pracovník programu CPP může poskytnout hlavním poskytovatelům péče informace o kultuře a tradicích české komunity a o strategiích organizace kulturně vhodných aktivit pro klienty. Může také zorganizovat informační setkání se zaměstnanci.

Polské centrum poradenství a sociální pomoci připravuje příručku českých kulturních zvyklostí, jež bude pro poskytovatele péče k dostání na požádání za minimální poplatek.

Pro bližší informace kontaktujte pracovníci programu CPP:

**Pondělí – Pátek
9:00 – 16:30**

(02) 9716 0554 nebo (02) 9716 0036

e-mail: cpp@polishwelfare.org.au

Community Partners Program je iniciativa australské vlády

A MONTH IN DOBRUŠKA by Evan Matějka

During the month of August in 2009, I was fortunate to attend the Czech compatriots' language course in Dobruška. If the experience could be described in one word, "FANTASTIC" would still not be enough!

The people attending the course met in Prague and were taken by bus from Florence to Dobruška and after two hours we had arrived. It didn't take long before I had met another Australian, an American and a South African with whom I quickly formed a friendship and within 24 hours the majority of students became friends. Little did we know that over the next month we would form very close friendships which will last a very long time.

There were people from over 35 different countries including a 90 year old lady from Israel who brought her 13 year old granddaughter! We were organized into classes based on our knowledge of the Czech language. I was in "žlutá třída" (yellow class) which was the class for the beginners. In our class we had students from Bulgaria, USA, UK, China, Denmark, Serbia, Germany, Sweden and Nigeria. Over the course of the month we participated in intensive language classes as well as activities and field trips.

A typical day in yellow class would consist of learning new parts of the language at quite an intensive pace. Our teacher would throw us an inflatable ball to test us to see if we had done our homework. No one knew who the ball was going to and it certainly kept us on our toes! We learned the basics including numbers, colours and days of the week. Most helpful were the role playing activities. We would imagine that we were in a restaurant with a group of friends. Of course one of the first things our class was able to execute with near perfection was how to order a beer or wine and a meal! Our teacher was excellent and I'm sure I can speak for everyone in yellow class in saying she made our time in class most enjoyable! We also participated in music class, where we learned the words to a number of Czech songs and also the stories

behind them. "Bejvávalo" was a favourite amongst the compatriots and I particularly enjoyed "Já jsem muzikant!" We also learned the classic "Písnicka Česká". To be

honest, I must say, this song brought a tear to my eye, and more than once!

I personally really enjoyed the Czech history classes as it gave me a much better understanding of Czechoslovakia's past and also elaborated on small pieces of history I already knew. I really got a lot out of our History lessons.

The day trips included Prague, the Primator brewery in Náchod, a long hike to bunkers near the Polish border in Hanička and many excursions to towns, chateaux and castles. Other activities on campus included Czech dancing and singing and a mini Olympics, where mixed teams competed against each other to test skills in logic, Czech language and athleticism. I can proudly report that my under-strength team of 5 (most teams had 6) achieved forth place! I was a very happy team captain!

Most days lunch was served to us at a canteen nearby where we usually had a choice of three meals, two meat and one vegetarian. This was a good opportunity to try different types of Czech cuisine. The soups were definitely a highlight, and I developed a taste for "smažený sýr". Any opportunity we had, we would set up the BBQ and have "klobása" with "hořčice". This became a personal favourite of mine with a "pivo"!

Everyone was very upset when the month was over. We had all become very close and were all lucky to share this great experience. I found it amazing how many different cultures all mixed together for one common interest, the Czech language and culture. We had the time of our lives!

It is my hope that I can one day meet again with the great friends I made on the course and travel to Dobruška again to meet with other Czech compatriots.

I wish to to acknowledge and thank those who made this such a wonderful experience:

- Charles University, Institute for Language and Preparatory Studies for its management and development of the teaching and curriculum;
- The teaching team at Czech Language Compatriots Course in Dobruška; especially my teacher Vladimíra Kořenová and the director Daniel Krivánek;
- The Czech Ministry of Education, Youth and Sport for generous support offered;
- The Consulate General of the Czech Republic in Sydney;
- My family for their encouragement and support, especially my grandparents Mr and Mrs Jelinek for making me aware of the course and helping me to get sponsorship.

I HIGHLY recommend the program to anyone who has the opportunity to experience the Czech compatriots' language course. You certainly will not leave disappointed!!

Poznámka redakce Věstníku: Evan Matějka je vnukem našeho župního starosty Jiřího Jelínka.

Spanilá krása navždy vodou zatopená.

Ivo Jindřich Václav Pšeničný.

Když jste se Léta Páně 1937 vydali od půvabného barokního mostu ve městě Písku po proudu zlatonosné řeky Otavy, objevil se před vámi po delší chůzi v zákrutu řeky splav, mlýnský náhon a mlýn nazvaný rozmarně „Smetiprach“. Mlýnář, maje obchodního ducha, postavil na levém břehu na mýtině několik srubů, které pronajímal prázdninovým hostům. Můj táta se o tom od někoho dozvěděl a zamluvil nám srub. Vlastníce obchod na Flóře rodiče se museli obětovat a střídavě si brát dovolenou zatím co druhý musel dohlížet na obchod. A tak toho léta mne táta naložil do naší Škoda-Rapid, obložil zavazadly a šťastně jsme dorazili na „Smetiprach“. V našem srubu nás čekalo nepříjemné překvapení. Venku i uvnitř bylo množství vosích hnízd, takových šedých pytlíků, visících ze shora. Jako vždycky, když jsme byli s tátou v přírodě, změnila se naše totožnost - on byl „Grizzly“ a já „Pirát“. A tak jako správní zálesáci jsme se zabalili na ochranu před zuřivými vosami, uřízli si větve a posbírali a odnesli jsme všechna ta hnízda pryč. Pak jsme rychle pozavírali okna a dveře. Vosy narážely do skel snažíce si najít cestu dovnitř a dlouho trvalo, než se vzdaly. Pak teprve jsme si oddechli a začali si uvědomovat kouzlo přírodního ráje, který nás obklopoval. První večer jsme se usadili u táborového ohníčku a najednou se kolem

nás vyrojily světlušky, k tomu tiše šuměl splav a byli jsme jako v pohádce. Příští den jsme se vydali rybařit a hle: našli jsme starou zelenou kanoi s proraženou dírou v boku. Tu díru se nám ku podivu podařilo spravit tak dobře, že byla vodotěsná a tak jsme se mohli plavit po řece. Ale chytit ryby nebylo jednoduché. Břehy byly vymleté až pod mohutné kořeny stromů a mazané rybky se schovávaly ve spleti kořenů a zamotaly vlasec tak, že rybí večere se nekonala.

Otava protékala hlubokým údolím, obklopeným lesy vonícími pryskyřicí a jehličím. Tam jsme se vydávali sbírat houby, které jsme nakrájené na plátky sušili na sluníčku na novinovém papíru. Nemluvě o lesních jahodách, malých, ale neuvěřitelně vonících.

Prázdniny skončily, vraceli jsme se domů jako znovuzrození. Ale pak už následovaly jen tragické události jedna za druhou končící germánskou okupací Čech a Moravy. Táta už si žádnou dovolenou nemohl dopřát.

Jeden jeho přítel přišel s nabídkou, aby mne o prázdninách poslal s jeho synem k příbuzným vlastním statek ve vsi Borečnici. A tak jsem s Ludvou dorazil do vesnice k mému velkému úžasu vzdálené jen pár kilometrů od „Smetiprachu“ a také ležící na břehu Otavy. Dozvěděl jsem se, že mlynář ze „Smetiprachu“ špatně skončil - Němci ho zatkli a skončil na popravišti údajně pro „šmelinu“, což byl černý a zakázaný obchod s potravinami.

Majitelé statku v Borečnici byli hodní a pracovití lidé, přijali mne jako vlastního syna. Miloval jsem život na statku! Každé ráno jsme měli čerstvě nadojené mléko, z něhož pak hospodyně stloukala máslo a ze syrovátky vyráběla tvaroh. V předsíni byla obrovská pec vysoká téměř do stropu, kde se pekly voňavý chléb. Kolem statku se potulovalo hejno sněhové bílých hus, které dovedly výstražně syčet a pěkně štípnout toho, kdo se jim nelibil. Slepičky dodávaly denně čerstvá vejce a Ludva a já jsme chodili pást stádo krav. Jedné noci mne hospodář vzbudil: „Ivo, pojď se podívat do kravína, kravička se nám telí!“ A tak po prvé v životě jsem byl svědkem zázraku zrození telátka, jak ho vytáhli celé mokré a jak se snažilo hned se postavit. Ale nožky ho neunesly a tak padalo a potácelo se. Ale za nějakou chvíli se postavilo a hned utíkalo k mamčině vemenu chtivé mléka.

Když dozrály borůvky, hospodyně napekla vdolky s borůvkami a šlehačkou a uložila je do ledové studené sklepa. My kluci jsme se jich nemohli nabažit a pusy jsme měli modré od borůvek od ucha k uchu.

Musím se přiznat, že jsme občas konali věci nepěkné - chodili jsme krást na cizí pole hráškové lusky, sladké a šťavnaté - a k sousedům na jablka. Někdy nás málem chytili a při úprku přes plot jsme si roztrhli kalhoty.

Naučil jsem se tam plavat - kousek od vesnice byl břeh Otavy s mělkou vodou, kam ženské chodily prát prádlo. Brouzдал jsem se tam ve vodě až po krk; náhle jsem vkročil do nečekané hlubiny ztratil půdu pod nohama a pud sebezáchovy mne donutil dělat tempa a krásně plavat.

Pak přišel čas žní, pomáhali jsme sklízet obilí, stavět snopy do panáků, pomáhat u mlátičky a vozit zrní do mlýna. Většina mouky se musela odevzdávat Němcům. Na strniště potom vyrazily slepice a husy, které vyzobaly všechny zbytky klásků a zrní, takže nic nepřišlo nazmar.

Léto končilo, byl čas sklizení brambor a my s partou místních kluků jsme dělali na poli ohničky z uschlé bramborové natě a opékali brambory. Panečku, ty chutnaly s popelem začernanou slupkou! To už bylo chladno a tak jsme si opatřili pytle - jeden roh se zastrčil do druhého a vzniklá kapuce se nasadila na hlavu. Zbytek pytle pak splýval přes ramena a záda a chránil před deštěm a zimou.

Léto skončilo, rozloučili jsme se s celou milou rodinkou našich laskavých hostitelů a nijak jsme se netěšili ani na návrat do Prahy s nočním zvukem sirén a útekem do sklepa ani na umělý med a nedostatek jídla, nemluvě o návratu do školy. Dodnes jsem vděčen za příležitost poznat život na české vesnici tak jak už dávno přestal existovat a mít na něj v duši hřejivou vzpomínku.

Dnes je Smetiprach, Borečnice a desítky okolních vsí, lesů a polí hluboko pod vodou díky přehradě kterou později postavili; a všechno, co tam dnes uvidíte je obrovské umělé jezero.

Ať žije moderní technologie a „pokrok“!

Jste **pečovatelem** o člena rodiny, přítele nebo souseda?

Poskytujete pravidelnou a dlouhodobou pečovatelskou péči a asistenci jiné osobě, bez jiné formy odměny než jsou peněžní dávky nebo podpora?

**MŮŽE VÁM BÝT POSKYTNUTA ASISTENCE Z
ODLEHČOVACÍCH PODPŮRNÝCH SLUŽEB
PEČOVATELŮM**

VEDENÝCH

**POLSKÝM CENTREM PORADENSTVÍ A
SOCIÁLNÍ POMOCI v NSW Inc**

Pokud jste vy nebo osoba, které poskytujete pečovatelskou péči obyvateli následujících samospráv:

**Ashfield, Burwood, Canterbury, Concord, Drummoyne,
Leichhardt, Marrickville, Strathfield;
Bankstown, Camden, Campbelltown, Fairfield, Liverpool;
Auburn, Baulkham Hills, Blacktown, Holroyd, Parramatta;
Blue Mountains, Hawkesbury nebo Penrith.**

Poskytujeme flexibilní odlehčovací služby v domácím prostředí pro pečovatele z východoevropských komunit, kteří poskytují péči starším lidem, lidem s demencí a poruchami chování nebo lidem se zdravotním postižením.

Nabízíme podporu pečovatelům v pečovatelské činnosti, zmírnění jejich stresu a izolace a pomoc k přístupu k jiným podpůrným službám.

JAKOU ASISTENCI MŮŽEME POSKYTNOUT?

- Podpořit pečovatele v jejich každodenní pečovatelské činnosti
- Pomáhat pečovatelům s udržováním jejich schopností a dovedností
- Navštěvovat pečovatele a lidi, jimž je péče poskytována, vyslechnout je a věnovat se jim
- Poskytovat informace o jiných podpůrných službách
- Monitorovat přetrvávající potřeby pečovatelů a lidí, jimž je péče poskytována
- Zprostředkovat pečovatelům a lidem, jimž je péče poskytována kontakt na poskytovatele jiných podpůrných služeb

POPLATEK ZA SLUŽBY je stanoven dohodou s pečovateli na základě individuálních okolností pečovatele

PRO BLIŽŠÍ INFORMACE NÁS KONTAKTUJTE PROSÍM NA:

(02) 9716 0036

Iniciativa Australské vlády

Podporováno Department of Health and Ageing v rámci The National Respite for Carers Program

Salute the Danish Flag - it's a Symbol of Western Freedom

Susan MacAllen

Susan MacAllen is a contributing editor for FamilySecurityMatters.org

In 1978-9 I was living and studying in Denmark. But in 1978 - even in Copenhagen, one didn't see Muslim immigrants.

The Danish population embraced visitors, celebrated the exotic, and went out of its way to protect each of its citizens. It was proud of its new brand of socialist liberalism one in development since the conservatives had lost power in 1929 - a system where no worker had to struggle to survive, where one ultimately could count upon the state as in, perhaps, no other western nation at the time.

The rest of Europe saw the Scandinavians as free-thinking, progressive and infinitely generous in their welfare policies. Denmark boasted low crime rates, devotion to the environment, a superior educational system and a history of humanitarianism.

Denmark was also most generous in its immigration policies - it offered the best welcome in Europe to the new immigrant: generous welfare payments from first arrival plus additional perks in transportation, housing and education. It was determined to set a world example for inclusiveness and multiculturalism. How could it have predicted that one day in 2005 a series of political cartoons in a news-paper would spark violence that would leave dozens dead in the streets, all because its commitment to multiculturalism would come back to bite?

By the 1990's the growing urban Muslim population was obvious - and its unwillingness to integrate into Danish society was obvious. For years immigrants had settled into Muslim-exclusive enclaves. As the Muslim leadership became more vocal about what they considered the decadence of Denmark's liberal way of life, the Danes - once so welcoming - began to feel slighted. Many Danes had begun to see Islam as incompatible with their longstanding values: belief in personal liberty and free speech, equality for women, tolerance for other ethnic groups, and a deep pride in Danish heritage and history.

In an article by Daniel Pipes and Lars Hedegaard they forecasted, accurately, that the growing immigrant problem in Denmark would explode. In the article they reported: "Muslim immigrants constitute 5 percent of the population but consume upwards of 40 percent of the welfare spending. Muslims are only 4 percent of Denmark's 5.4 million people but make up a majority of the country's convicted rapists, an especially combustible issue given that practically all the female victims are non-Muslim. Similar, if lesser, disproportions are found in other crimes."

"Over time, as Muslim immigrants increase in numbers, they wish less to mix with the indigenous population. A recent survey finds that only 5 percent of young Muslim immigrants would readily marry a Dane."

"Forced marriages - promising a newborn daughter in Denmark to a male cousin in the home country, then compelling her to marry him, sometimes on pain of death - are one problem."

"Muslim leaders openly declare their goal of introducing Islamic law once Denmark's Muslim population grows large enough - a not-that-remote prospect. If present trends persist, one sociologist estimates, every third inhabitant of Denmark in 40 years will be Muslim."

It is easy to understand why a growing number of Danes would feel that Muslim immigrants show little respect for Danish values and laws. An example is the phenomenon common to other European countries and Canada: some Muslims in Denmark who opted to leave the Muslim faith have been murdered in the name of Islam, while others hide in fear for their lives. Jews are also threatened and harassed openly by Muslim leaders in Denmark, a country where once Christian citizens worked to smuggle out nearly all of their 7,000 Jews by night to Sweden, before the Nazis could invade... I think of my Danish friend Elsa, who as a teenager, had dreaded crossing the street to the bakery every morning under the eyes of occupying Nazi soldiers - and I wonder what she would say today.

In 2001, Denmark elected the most conservative government in some 70 years - one that had some decidedly non-generous ideas about liberal unfettered immigration. Today Denmark has the strictest immigration policies in Europe. (Its effort to protect

itself has been met with accusations of "racism" by liberal media across Europe - even as other governments struggle to right the social problems wrought by years of too-lax immigration.)

If you wish to become Danish, you must attend three years of language classes. You must pass a test on Denmark's history, culture, and a Danish language test. You must live in Denmark for 7 years before applying for citizenship. You must demonstrate an intent to work, and have a job waiting.

If you wish to bring a spouse into Denmark, you must both be over 24 years of age, and you won't find it so easy anymore to move your friends and family to Denmark with you.

You will not be allowed to build a mosque in Copenhagen. Although your children have a choice of some 30 Arabic culture and language schools in Denmark, they will be strongly encouraged to assimilate to Danish society in ways that past immigrants weren't.

In 2006, the Danish minister for employment, Claus Hjort Frederiksen, spoke publicly of the burden of Muslim immigrants on the Danish welfare system, and it was horrifying: the government's welfare committee had calculated that if immigration from Third World countries were blocked, 75 percent of the cuts needed to sustain the huge welfare system in coming decades would be unnecessary. In other words, the welfare system, as it existed, was being exploited by immigrants to the point of eventually bankrupting the government. "We are simply forced to adopt a new policy on immigration. The calculations of the welfare committee are terrifying and show how unsuccessful the integration of immigrants has been up to now," he said.

A large thorn in the side of Denmark's imams is the Minister of Immigration and Integration, Rikke Hvilshoj. She makes no bones about the new policy toward immigration, "The number of foreigners coming to the country makes a difference," Hvilshoj says, "There is an inverse correlation between how many come here and how well we can receive the foreigners that come." And on Muslim immigrants needing to demonstrate a willingness to blend in: "In my view, Denmark should be a country with room for different cultures and religions. Some values, however, are more important than others. We refuse to question democracy, equal rights, and freedom of speech."

Hvilshoj has paid a price for her show of backbone. Perhaps to test her resolve, the leading radical imam in Denmark, Ahmed Abdel Rahman Abu Laban, demanded that the government pay blood money to the family of a Muslim who was murdered in a suburb of Copenhagen, stating that the family's thirst for revenge could be thwarted for money. When Hvilshoj dismissed his demand, he argued that in Muslim culture the payment of retribution money was common, to which Hvilshoj replied that what is done in a Muslim country is not necessarily what is done in Denmark.

The Muslim reply came soon after: fire was set to her house, while she, her husband and children slept... All managed to escape unharmed, but she and her family were moved to a secret location and she and other ministers were assigned bodyguards for the first time - in a country where such murderous violence was once so scarce.

Her government has slid to the right, and her borders have tightened. Many believe that what happens in the next decade will determine whether Denmark survives as a bastion of good living, humane thinking and social responsibility, or whether it becomes a nation at civil war with supporters of Sharia law.

And meanwhile, Canadians clamor for stricter immigration policies, and demand an end to state welfare programs that allow many immigrants to live on the public dole. As we in Canada look at the enclaves of Muslims amongst us, and see those who enter our shores too easily, dare live on our taxes, yet refuse to embrace our culture, respect our traditions, participate in our legal system, obey our laws, speak our language, appreciate our history. We would do well to look to Denmark, and say a prayer for her future and for our own.

**2010 VĚSTNÍK \$25 PRO NEČLENY JE JIŽ SPLATNÝ
2010 ČLENSKÉ PŘÍSPĚVKY \$25 JSOU JIŽ SPLATNÉ**

Kolonizace světa Převzato z internetu

Svět se mění. Světová kultura, odkaz našim dětem, bude naprosto jiná, než to, co známe dnes. Budete svědky měnící se demografie světa.

Z výzkumu vyplývá, že k tomu, aby se určitá kultura udržela po více než 25 let, musí být porodnost vyšší než 2.11 dítěte na rodinu. Cokoliv menšího bude znamenat úpadek kultury. Z historického hlediska žádná kultura nikdy nezastavila svůj úpadek při populaci 1.9 dítěte na rodinu; porodnost 1.3 dítěte kultura nemůže přežít, jelikož je k nápravě potřeba 80-100 let a neexistuje ekonomický model, který by udržel kulturu během této doby. Jinak řečeno, pokud dva páry rodičů mají po jenom dítěti, a ti mají opět pouze jedno dítě a pokud i toto dítě má pouze jedno dítě, bude pouze jedna čtvrtina vnoučat oproti počtu prarodičů. Pokud by se v roce 2006 narodilo jen 1 milion dětí, těžko se najde v roce 2026 2 miliony dospělých pracovních sil. S úbytkem populace ubývá i původní kultury.

V roce 2007 byla porodnost následující: Francie 1.8, Anglie 1.6, Řecko 1.3, Německo 1.3, Itálie 1.2, Španělsko 1.1. A celkový pohled na Evropskou unii složenou z 31 států? Porodnost je pouhých 1.38. Z historického výzkumu vyplývá, že je nemožné tento pokles napravit. V období několika let Evropa, jak ji známe, přestane existovat. Ale populace Evropy neklesá. Proč? Imigrace. Mohamedánská imigrace. Z celkového populačního přírůstku v Evropě od roku 1990 devadesát procent tvořila mohamedánská imigrace. Etničtí Francouzi mají 1.8 dětí na rodinu, mohamedáni ve Francii 8.1 dětí na rodinu. V jižní Francii, tradičně jedné z oblastí s největším počtem kostelů na světě, je nyní více mešit než kostelů. 30% obyvatel ve věku 20-ti let a mladších jsou mohamedáni. Ve větších městech jako je Nice, Marseille a Paříž toto procento vrůstá na 45%. Do roku 2027 jeden z pěti Francouzů bude mohamedán. Za pouhých 38 let se Francie stane mohamedánskou republikou.

Za posledních 30 let mohamedánská populace v Anglii vzrostla z 82,000 na 2.5 milionů což je 30-ti násobný přírůstek. Je zde také přes 1,000 mešit, z nichž mnohé byly původně kostely.

V Nizozemsku 50% všech novorozenců jsou mohamedáni a za pouhých 15 let polovina veškeré populace budou mohamedáni.

V Rusku je více, než 23 milionů mohamedánů což je jeden z pěti obyvatel. 40% celé ruské armády budou mohamedáni za pouze několik krátkých let.

Belgie: 25% obyvatel a 50% novorozenců jsou mohamedáni. Belgická vláda prohlásila, že do roku 2025 jedna třetina všech dětí se narodí do mohamedánských rodin. Za pouhých 16 let.

Německá vláda, která byla první, co o tomto veřejně promluvila, nedávno vydala prohlášení, že úbytek německé populace již nemůže být zastaven. Tento pokles se již nedá obrátit. Podle údajů německého federálního statistického úřadu bude Německo mohamedánský stát do roku 2050.

Libyjský vůdce Muammar al Gaddafi prohlásil: Vše naznačuje, že Allah dopřeje vítězství islámu v Evropě bez mečů, bez střelných zbraní, bez dobývání. Nepotřebujeme teroristy, nepotřebujeme sebevražedné lidské bomby. Více než 50 milionů mohamedánů v Evropě ji změní na mohamedánský kontinent během pár desetiletí.

V současné době žije v Evropě 52 milionů mohamedánů. Německá vláda očekává zdvojnásobení během příštích 20-ti let na 104 milionů.

V Severní Americe je situace podobná. Porodnost v Kanadě je nyní 1.6, k udržení kultury je však třeba 2.11. Islám je zde v současnosti nejrychleji rostoucí náboženství. Mezi roky 2001 a 2006 kanadská populace vzrostla o 1.6 milionu, z toho bylo 1.2 milionů imigrantů.

Ve Spojených státech je v současnosti porodnost amerických občanů 1.6 s přívalem Latinských Američanů se toto číslo zvyšuje na 2.11, holé minimum nezbytné k udržení kultury. V roce 1970 bylo v Americe 100,000 mohamedánů. Dnes (2008) je zde přes 9 milionů.

Svět se mění. Je čas se probudit. Před třemi lety se v Chicagu sešlo 24 mohamedánských organizací k zasedání a zápis z tohoto jednání obsahuje dopodrobna jejich plány na islamizaci Ameriky pomocí žurnalismu, politiky, školství a dalších prostředků. Prohlásili: Musíme se připravit na skutečnost, že za 30 let bude v Americe žít 50 milionů mohamedánů.

Svět, ve kterém žijeme, není tím světem, ve kterém budou žít naše děti a vnoučata, Katolická církev nedávno uvedla, že mohamedáni právě překročili počet katolíků. Z některých studií vyplývá, že při současné rychlosti růstu islámu se z něho v 6-7 letech stane dominantní světové náboženství.

Jako křesťanští věřící vás vyzýváme k připojení se k našemu úsilí šířit toto poselství o měnícím se světě. Toto je výzva k akci.

Zmírnění majetkové křivdy občanům ČR za nemovitý majetek, který zanechali na území Podkarpatské Rusi

Dne 1. října 2009 nabyl účinnosti zákon č. 212/2009 Sb., kterým se zmírňují majetkové křivdy občanům České republiky za nemovitý majetek, který zanechali na území Podkarpatské Rusi v souvislosti s jejím smluvním postoupením Svazu sovětských socialistických republik.

Postup uplatnění nároku je popsán přímo v zákoně. Text uvedeného zákona je na: http://www.mzv.cz/sydney/cz/konzularni_informace/ostatni_informace/zmirneni_majetkove_krivdy_podkarpatska_rus.html

Nárok na vypořádání uplatní oprávněná osoba formou písemné žádosti. Tato žádost musí být podána povinné osobě nejpozději do 31. prosince 2012, jinak nárok zaniká.

Povinnou osobou v předmětné záležitosti je stát, za který jedná Ministerstvo vnitra ČR. Oprávnění občané ČR proto zasílají žádosti o odškodnění sami přímo na adresu:

Ministerstvo vnitra ČR

P. O. BOX 21/OSM

170 34 Praha 7

Česká republika

Príslušným útvarom na MV ČR je odbor správy majetku.

SOKOLSKÁ KNIHOVNA OTEVŘENA PRO PŮJČKY KNIH A VIDEOKAZET OD ÚNORA DO LISTOPADU VŽDY V PÁTEK VEČER OD 20 DO 21 HODIN. VOLEJTE RAYE ČERNÉHO tel 02 9451 4886 nebo PETRA ČERMÁKA tel 02 9981 4765

2010 VĚSTNÍK \$25 PRO NEČLENY JE JIŽ SPLATNÝ

2010 ČLENSKÉ PŘÍSPĚVKY \$25 JSOU JIŽ SPLATNÉ

**SOBOTNÍ VOLEJBAL-SATURDAY VOLLEYBALL
DECEMBER 12**

Co zastaví padání vlasů??

Podlaha...

Víte, co se stane ze Sněhurky, když se dotkne drátu elektrického vedení??

Popelka...

Viš, co je to maximální rychlost??

Když běháš dokolečka a vidíš si záda...

Viš co to je?:Jedeš na koni, před tebou je tramvaj, vedle tebe prase a za tebou jede formule??

Kolotoč.

Viš, jak se oblékají eskymáci??

Rychle...

Viš, jaké má žába oči??

Vodotěsné...

Jak se japonsky řekne skokan na lyžích??

Dole na kaši...

Viš, jaký je rozdíl mezi máslem a buldozerem??

Zkus si natřít buldozer na chleba...

Může slon chodit na základní školu??

Nemůže, nevešel by se do dveří...

A může slon chodit na střední školu??

Nemůže, nevychodil základní!!

Jak se smějí ufouní??

Od ufa k ufu...

Viš, kolik je vtipů na policajty??

Bohužel žádný, všechno je krutá pravda...

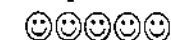
Co je sadismus??

Vystrašit pštrosa na betoně!

Otec Moniky má pět dcer: Lolu, Lulu, Lulu a Lelu. Jak se jmenuje ta pátá?

Pokud tě logicky napadla Lila, tak je to špatně! Jasně, že je to Monika!

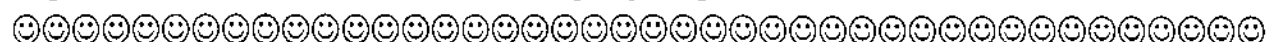
Z čeho má nábytek hrabě Drákula?

Z krevních destiček...

Viš, kdo je nejchytřejší na světě?

Zápalka! Hlavičku má sice malou, ale jak jí to páli!

PŘELOM HOSPODÁŘSKÉ KRIZE?

Nevěřím v žádné přelomy samy od sebe. To, čemu jsme zvykli říkat hospodářská krize, je jiné jméno pro mravní bídu. Mravní bida je příčina, hospodářský úpadek je následek. V naší zemi je mnoho lidí, kteří se domnívají, že hospodářský úpadek lze sanovat penězi. Hrozím se důsledku tohoto omylu. V postavení, v němž se nacházíme, nepotřebujeme žádných geniálních obrátů a kombinací. Potřebujeme mravní stanoviska k lidem, k práci a veřejnému majetku. Nepodporovat bankrotáře, nedělat dluhy, nevyhazovat hodnoty za nic, nevydírat pracující.

Výrok podnikatele Tomáše Bati z roku 1932

Praha, jak se zdá, hodlá zrušit generální konzulát v Sydney. Nám zde se to samozřejmě jeví jako jeden z dalších výmyslů dnes již notoricky známého českého Kocourkova. Nyní zrušit po léta pracně budovaný a dnes přátelsky a vzorně fungující zastupitelský úřad v nejlidnatějším městě Austrálie nám ovšem připadá jako šílený výmysl někoho, kdo nemá té nejzákladnější potuchy o poměrech v tomto rozlehlém světadílu a o vzdálenostech, které by bylo, nebo dokonce opravdu bude překonávat v jednáních týkajících se obchodních záležitostí, cestovních vis a vůbec všeho ostatního České republiky se týkajícího v geograficky vzdálené Canbeře. V Sydney jsou usazeny desítky tisíc Čechů a tisíce českých studentů zde dlících. Cestovat stovky kilometrů k vyřizování i těch nejelementárnějších vyřizování do Canberry, to není jako cestovat po nepatrných vzdálenostech v republice, zde se bude jednat o vícedenní exkurse do města kdysi uměle vybudovaného uprostřed pustiny. Kdo asi v Praze mezi Kocourkovskými dostal podobný nápad? Šetřit? Úmyslně narušit funkci nyní vhodně situovaného konzulátu? Torpedovat zloajně česko-australské styky? Téměř znemožnit účast našich občanů žijících v Austrálii ve volbách? Nebo snad dokonce že by šlo o očekávané zašmelení několikamilionové prodejní ceny reprezentativní budovy? Nebo že by si již dnes samefáčtí tuneláři mnuli dlaně? Tak či tak – neleňte, milí čtenáři a pište protestní dopisy. Komu? Snad nejlépe panu presidentovi Klausovi. Ale rychle! Kdoví, mohlo by to i pomoci zachránit dobrou věc.

Vydavatelka Českého dialogu **Eva Strížovská ve své knize "Jak se máš? Texas I."** referuje také o své návštěvě mezi sokoly v Dallasu. Byla tam prý přijata velmi mile a chtíc nechtíc musela se tam uvolit i k improvizovanému proslovu v angličtině, protože znalost češtiny sokolů v Texasu je slabounká. Absolvovala to prý však ku spokojenosti posluchačů. Svoji zprávu o sokolu v Dallasu končí takto: "...Všichni jsme se pak loučili s tím, že se uvidíme v neděli na sokolském sletu v Ennisu...". O tom se potom také rozepisuje. Cvičili tam prý jak ti nejmladší tak i ti nejstarší sokolici ze San Antonia, Houstonu, Galvestonu a z dalších míst. V Dallasu prý získala nové předplatitele Českého dialogu. Ve své zprávě o sletu v Ennisu klade také otázku – "Jestlipak mají v Praze v Tyršově domě statistiku, kolik je vlastně sokolů ve světě?" Odpověď by byla zajímavá. Pokud nedojde z Tyršova domu, dočkáme se jí možná z připravovaného druhého dílu kanadského bratra Jana Waldaufa.

V knize Evy Strížovské je i zmínka o Sokolu v jednom přístavním městě v mexickém zálivu pod zarážejícím titulkem "Sokol v Kristově Těle" – to přístavní město totiž sluje názvem "Corpus Christi". Podle referátu redaktorky Strížovské tam byl Sokol založen v červnu roku 1930. Je to prý dnes velmi aktivní organizace. "Nejen, že cvičí a vzdělává, ale hlavně v posledních letech zve na návštěvu kulturní soubory i zajímavé jednotlivce z České republiky, navazuje mnohá přátelství a hlavně podporuje věhlas českého dědictví, historie a kultury" dočítáme se z pera paní redaktorky.

2010 ČLENSKÉ PŘÍSPĚVKY \$25 JSOU JIŽ SPLATNÉ

Lze to samozřejmě nazývat i Kocourkovem. Na **český Kocourkov** to dost i vypadá. Vládě diletantsky, ne-li přímo zlojajně, vyslovena nedůvěra během termínu českého předsednictví Evropské Unie, pak nastolena úřednická vláda na krátce vymezený termín a potom další kotrmelce a další oddalování termínu parlamentních voleb. Není divu, že jsou lidé doma znechuceni. Znechuceni jsou už hezkých pár jar. Na nefalšovaný Kocourkov to vypadá, ale člověk začíná být utvrzován v podezření, že to co dnes vyúsťuje v nehorázné skopičiny má původ v těch počátečních tazích našich bodrých sameťáků. Nikoli pročesání ocelovým hřebem, jen laskavé pošolichání a pooprášení prachovkou z jemňoulinkých peříček. Volná ruka nepotrestaným statisícům bolševických potkanů, kterým bylo velkodušně umožněno rozlézt se beztrestně po veřejných úřadech a zhltnout nejtučnější sousta obchodu a průmyslu. Komunisté nedotknutelní, nikdo netrestán, bláhové heslo Václava Havla, že my přece "nejsme jako oni" a jeho pomýlená naivita při jednání s komunistickými mocnáři, úroda přebarvených bolševiků v každé straně – vlastně na každé straně – de facto udělení amnestie bývalým zločincům z padesátých let, omlouvání a prohlašování převzetí vládní moci v únoru 1948 za zcela legální Gottwaldův tah, ponechání komunistického právního řádu a zaručovaná nedotknutelnost komunistické strany, to a mnoho dalších podobných jevů jak se zdá nakonec dotlačilo českou politiku do zdánlivě bezvýchodné situace, v níž se dnes nalézá. Kdoví, sameťácká bublina jednou prasknout bezpochyby musí a možná, že praskne právě u příštích voleb. Už aby praskla. Nedivil bych se, kdyby odklad voleb na příští rok prospěl popularitě té nové straně TOP 9.

○○○○○○○○○○○○○○○○○○

Čeští tenisté Štěpánek a Berdych v semifinále Davis Cupu porazili nakonec v pánské dvouhře chorvatský team a Česká republika tak postoupila do finále tohoto významného turnaje, které má proběhnout někdy v listopadu v Madridu proti Španělsku. To bude jistě oříšek velmi tvrdý a vítězství nad Španěly by bylo skutečnou tenisovou sensací. Nicméně už samo probíjení se do finále je dlužno zaznamenat jako prvotřídní úspěch českého tenisu.

○○○○○○○○○○○○○○○○○○

Kino Ponrepo bratra Petra Čermáka v srpnu sice z technických důvodů neuspělo s proponovaným promítáním filmu Zdivočelá země, vynahradilo si to však v září filmem Vyšší princip, natočeným ještě za komunistické éry. Je to jeden z těch několika filmů nepoznamenaných úzkým puncem bolševické dialektiky a už sám jeho název se vymyká tehdejší šabloně – označit vůbec něco jiného než článek z marxistické bible za princip, a dokonce za vyšší princip, bylo neobvyklé. Film se zabývá osudy několika mladých studentů v době heydrichiády v roce 1942 a pamětníci jistě nemohou než potvrdit autenticitu pocitů a nálad ve filmu zachycených. František Smolík dovedl mistrně předvést spravedlivý výkřik muže, jemuž vyšší princip byl důležitější než osobní bezpečí. – V říjnu jsme v Ponrepu shlédli veselohru U pokladny stál – a, jak dobře známo, ta pokladna je pokladnou pojišťovny a stál u ní přední český komik Vlasta Burian, komik zbožňovaný Čechy tří generací, ne-li generací čtyř. Mně na Burianovi vadí, že se dal přemluvit, asi penězi, ku kolaboraci s Němci a v protektorátním rozhlase čile a pravidelně parodoval Jana Masaryka a tropil si šašky z československé vlády v Londýně v pořadu nazvaném Hvězdy nad Baltimorem. To bylo nechutné. Po válce byl potrestán jen tím, že mu nebylo dovoleno hrát, avšak komunisté ho později vzali na milost – asi také proto, že ostudné napadání Jana Masaryka a londýnské vlády jim nijak nevadilo. Na filmy s Vlastou Burianem se přesto rád dívám, ač ty Hvězdy nad Baltimorem mu zapomenout nedovedu.

○○○○○○○○○○○○○○○○○○

Říjnové vepřové hody se Sokolu vydařily a účast na nich byla chvalitebná. Dokonce se i trochu tančilo a doprovázející taneční hudba se dala slyšet, tedy poslouchat. „Studenti“, byť se jejich počet dal asi vykalkulovat poměrně snadno a rychle, mezi přítomnými k nalezení - při dobré vůli – byli.

2010 VĚSTNÍK \$25 PRO NEČLENY JE JIŽ SPLATNÝ

Slyšeli jste to **mohutné řinčení stovek tanků** a viděli jste různě pochodovat tisíce vojáků – vojáků i vojaček – v nekonečných sevřených řadách právě po tom pekingském náměstí, odkud byly smrtelnou střelbou před několika málo léty vojenskou policií hrubě vypuzeni studenti protestující proti režimu čínských komunistických diktátorů? Pokud některým z vás ty sevřené řady připomínají letenskou pláň a vojenské přehlídky před československou bolševickou generalitou, není to rozhodně podobnost čistě náhodná. Nebylo to ostatně nepodobné ani sevřeným řadám vojsk severní Koreje, které občas vidáme na obrazovkách. Čína zůstává komunistickou diktaturou, právě tak jako severní Korea. Samozřejmě, Čína je hospodářsky úspěšná a dlužno si ji tudíž předcházet. Dolárek je dolárek. A nějaká ta tisícovečka stále ještě každý rok poravovaných oponentů komunistických vládců přece naše pacifisty nerozhází. Ti pomýlení pacifisté, ti neuvěřitelně naivní miráci dovedou mistrně halekat svá svůdná protiválečná hesla na ulicích Washingtonu, Londýna nebo Paříže. Do Pekingů se jim ale nějak jít nechce. Proč asi?

Po světových obrazovkách kromě našeho mostu a operního domu se obvykle proměnují jen – semtam – naši ministerští předsedové. Ten **záříjový prach ze severozápadu Austrálie** to však všechno přetrumfnil a Sydney se ukazovala celému světu v narůžovělém závoji. Brisbane nám držela partu. Sensace to ovšem skutečně byla a doufejme, že se to bude opakovat až zase ne dříve než nějak koncem tohoto století. To se už tedy budeme raději mezitím kochat zamlženinami našich politiků.

Nějak jsme v říjnovém čísle opomenuli zmínit se o té „Velké říjnové revoluci“. Není to ovšem žádný prohřešek a není samozřejmě naší povinností o komunistických historických meznících se vůbec zmiňovat. Avšak když už jsme ten bolševický říjen nakousli, dokousněme ho. Komunistickým propagandistům se dařilo zastírat skutečnosti nebo je alespoň stavět do takových světél a pozic, v nichž je chtěli světu prezentovat a v nichž chtěli, aby je svět viděl. **Revoluce v Rusku** proběhla už v únoru/březnu 1917 a car abdikoval dávno před říjnem. Lenin tehdy žil ve švýcarském exilu v Curychu se svojí milenkou Krupskou. Do Ruska ho potom tajně dopravili Němci přes Finsko ve snaze použít ho k rozleptání ruské fronty a přesunout svoje armády na západní frontu proti Francouzům, Britům a pak i Američanům. To se Němcům podařilo dokonale. V Petrohradě se sice v říjnu střílelo, ale komunistům za vedení Lenina, se podařilo nedovolit, aby pokračovala ve své funkci ve volbách zvolená ruská дума, tedy parlament. To byl ten důležitý Leninův krok, zabránit parlamentu vykonávat svou funkci a nastolit bolševickou diktaturu. Pak začala dlouhá občanská válka. Kardinální prohřešek Němců – také nijak valně nevzpomínaný – spočíval v jejich implantaci Lenina do Ruska a Leninovo rozbití zvolené dumy, kde bolševici neměli většinu. Ta slavná a slavená velká říjnová revoluce přím nehrála. Světová media obšancovaná většinou zlevicovatělými žurnalisty přirozeně nepřestávají zdůrazňovat tu Velkou Říjnovou Revoluci a nikoli rozmetání dumy bolševiky jako skutečný historický mezník. O dopravení Lenina v německém zaplombovaném železničním voze do Ruska se vůbec nehovoří. Něco jako žvásty o tom, jak českou komunistickou pohodu rozbily až teprve sovětské tanky a o krutostech padesátých let ani muk.

Osmadvacátý říjen byl vzpomenuť v sydneyjském Československém Country klubu za účasti pana generálního konsula Víta Koláře s rodinou a zástupce pana velvyslance z Canberry. Ač náš národní svátek nemá žádnou přímou souvislost s rozmetáním a zničením Dubčekovy jarní bubliny z roku 1968 sovětskými tanky, byl sál vyzdoben invasinými fotografiemi dokumentujícími ono znásilnění. Dalo by se i říci, že osmadvacátý říjen nemá také přímou souvislost s vepřovými hody, i ty se totiž v klubu zároveň konaly, a bylo dost nesnadno provést dělicí čáru mezi národním svátkem, sovětskou invasí a zabíjačkovými výbornostmi. Je ovšem dlužno srdečně poděkovat panu generálnímu konsulovi za jeho štedrost v pohoštění všech četných přítomných. Nejde mi to sice nijak odruky, ale nemohu nekonstatovat, že poprvé vůbec od roku 1950 nevzpomenul sydneyjský Sokol národního svátku.

Srdečně **blahopřejeme jednotě „Fügner“ Sokol Vídeň XVI/XVIII ke stodvacátým narozeninám**, které oslavila 28.11.2009. Přejeme mnoho úspěchů do dalších let a mnohokrát děkujeme za laskavé pozvání na jubilejní oslavy – bohužel je to pro nás dosti daleko.

Irsko se ve druhém referendu vyslovilo pro **přijetí Lisabonské smlouvy**. Tu smlouvu nikdo z hlasujících nečetl, nečte a číst asi nikdy nebude. Je prý to tak nehorázně zakukleno v právním žargonu bruselských legalistů, že je to četba nerozluštitelná. Media výsledek nedávného irského hlasování ovšem vítají a prezentují tu Lisabonskou smlouvu tak, jakoby její zavržení znamenalo konec Evropské unie. Ve skutečnosti Evropská unie už dávno ústavu má. Lisabonská smlouva, jak tomu rozumím, je jen novou ústavou a tato nová ústava dává bruselským byrokratům mnohem větší pravomoci, než jakých dnes požívají. Jinými slovy vyjádřeno, stane-li se Lisabonská smlouva novou ústavou Evropské unie, bude Brusel v mnohem lepší pozici nařizovat například Čechům kolik dalších cukrovarů mají zrušit, kolik másla dovážet z Německa, a kolik prosperujících odvětví českého hospodářství má být zničeno, aby třeba němečtí nebo francouzští zemědělci nepřišli zkrátka. Kdyby tedy Česká republika a Polsko Lisabonskou smlouvu neratifikovaly, Evropská unie by se nerozpadla. Pouze by Brusel nedostal více pravomocí vměšovat se do záležitostí jednotlivých států. Polsko a Česká republika by neměly nijak a nikam spěchat a Češi by si měli lépe všimnout vývodů presidenta Klause – Klaus je totiž známým oponentem Lisabonské smlouvy a má jako president možnost její ratifikaci přinejmenším podstatně oddálit. Polsku prý hodlají zakázat pěstovat brambory a nutit Polsko dovážet ze Západu zemědělské výrobky, jimiž Polsko samo oplývá. Pozor tedy na další triky, zamlčování a skluzy světových medií.

Slyšte, slyšte Dejvičané, osazenci Liboce, Ruzyně, Hanspaulky a vůbec i všech přilehlých osad od Šárky po Hradčanskou, nastražte uši a vězte, že **řeč bude v podstatě o Dejvičankách**. Jak tak nedávno stojím u dnes již přátelské přepážky našeho generálního konsulátu v Sydney, nemohla mi nepadnout do oka jedna vedle mě stojící eminentně pohledná žadatelka. Zalitoval jsem v duchu, že nejsem o těch nějakých šedesát let mladší, ale do řeči jsme se dali, a ona, že je z Dejvic. Slovo dalo samozřejmě slovo. Jako exDejvičanovi mi ovšem srdce přece jen poskočilo, dvakrát. A na dotvrzení té dobré vůle ona vám ta kráska z Dejvic při rozlučce s roztomilým úsměvem jako na dobrou vůli prohodí – to víte holky z Dejvic ty toho mají nejvíce a doprovodila to výmluvným posuňkem. To si dovedete představit, že jsem se notně zapýřil, jak se také nezapýřit? Nežli jsem se však vzpamatoval a odpýřil, byla ta Dejvičanka ta tam a zanechala mne v údivu nad pohotovostí a vtípem dejvických krajanek. Ještě dnes nabírám dechu. Ani ve snu by mě přirozeně nenapadlo jejímu odvážnému tvrzení odporovat.

Takže **ty sydneyjské Noviny!** V jednom jejich říjnovém vydání se dočítám něco o jedovaté slině – hrozně nerad bych, aby se moje občasně doteky jevíly jako jedovatá slina. Svena Řehulku zcela rozhodně ujišťuji, že není v mém úmyslu Noviny nějak systematicky hanobit – jsem si dobře vědom, že jejich vydavatel má ty nejlepší úmysly a že Noviny mají své místo v krajanském životě české i slovenské Austrálie. Je potěšením číst příspěvky některých jejich dopisovatelů, právě například Svena Řehulky, jehož znám jako dobře informovaného a čestného muže, Marcelky Čechové, Pavla Jacka i jiných. Dnes už Noviny neoplývají hrubými chybami. Nejsem novinářem z povolání a neznám nijak dobře pravidla žurnalistiky, ale jsem si jist, že pokud je ten který článek převzat z jiného pramene, je povinností redakce ten pramen udat. Toto není jedovatost, je to spíše jistý druh morálního pohoršení. Snad nejméně dvakrát se také stalo, že Noviny označily tu či onu ženu za manželku toho či onoho, ač ve skutečnosti šlo pouze o přátele. To by se dít nemělo. Dobře ovšem vím, že sám dělám nemístné chyby a nerad bych, abych byl nahlížen jako puntičkář a zapšklý moralista. Pokud jsem se snad někdy novin nějak nepěkně byť neúmyslně dotknul, velmi toho želim. Přeji Novinám všeho nejlepšího a mnoho zdaru.

Tradiční **Vánoční gala koncert Sylvie Virágové** s přáteli se koná 12. prosince o 17. hodině v St Andrews Cathedral, Sydney Square, vedle Town Hall v George Street. Na programu je výběr krásných klasických melodii a koled. Vstupenky za \$30 na čísle telefonu 02 9415 4532, mobil 0403 113 145 nebo na internetové adrese: <http://www.whatsonsydney.com/box-office.aspx> a vyberte tento koncert.

○○○○○○○○○○○○○○○○○○

Českou republiku poctil svou návštěvou **papež Benedikt XVI.** a to koncem září u příležitosti národního svátku svatého Václava. Navštívil také Brno, a to bylo vůbec poprvé v historii, kdy se městu Brnu takové cti dostalo. Uvítalo ho prý shromáždění stodvaceti tisíců duší a ve Staré Boleslavi v Čechách ho mělo přivítat na padesát tisíc věřících. Bylo to tedy přivítání bezesporu okázalé a jistě i důstojné a Svatý Otec prý k potěše všech uvedl své projevy několika českými větami.

○○○○○○○○○○○○○○○○○○

Zázraky nejsou na denním pořádku a nezbyvá tedy než vzít na vědomí, že australská labouristická vláda zřejmě půjde ve šlépějích dřívější koaliční vlády a diplomatické **zastupitelské styky s Českou republikou** dále ponechá „na větví“. Proč se o tom opět zmiňovat? Třeba i jen pro ten slepičí kvoc. Je to sice nedůstojné, ale Češi budou muset i nadále docházet do Vídne s čepicí v ruce. Dobře si tyto australské postupy uchovávejme v paměti. Možná jen pro toho strýčka Příhodu.

○○○○○○○○○○○○○○○○○○

Kdo by neznal Milušku Šimkovou a její lahodný a nám všem milý hlas! Byly doby, kdy nechyběla na společenských večerech sydneyjského Sokola a kdy jsme ji slyšeli i v sydneyjském operním domě. Před několika týdny jsem na dětském koncertě v sydneyjské Opeře – kde účinkoval i jeden z mých vnuků – obdivoval sbory mladých zpěváků a uvědomoval si přitom, že tam kdysi účinkovala jako členka operního sboru právě i naše krajanka Miluška Šimková. Tomu už bude hezkých pár let. Ocitla se potom v Broken Hillu, kde se stala ředitelkou městského orchestru a kde také působila jako učitelka hudby. Asi před dvanácti léty se přestěhovala do Glenmore Parku kde působí jako učitelka hry na housle. Sama hraje jako houslistka v orchestru blízkého města Penrithu a zpívá i v různých klubech a domovech pro důchodce. Je prostě stále činnou zpěvačkou, houslistkou a učitelkou hudby a její čilé kulturní působení jako by ji udržovalo při mladistvé duševní i tělesné svižnosti. V roce 2007 jí Penrith City Council udělil „Wall of Achievement Award in the Culture and environment Category“ - nemalou to odměnu za její umělecké zásluhy. Miluška hrála v mládí nejprve na housle, těch však později zanechala a začala studovat zpěv v Praze na konservatoři. Během války působila i v zájezdovém souboru pro české dělníky v Německu. Čirá náhoda tomu chtěla, že v roce 1944 byla role Ludmily v Prodané nevěstě provedené v Budějovicích Jihočeskou operou její první rolí, že potom byla i její poslední rolí v sydneyjské opeře a že Ludmilu zpívala také jako svou poslední roli v brisbanském Her Majesty's Theatre v roce 1982. Popřejme tedy naši milé zpěvačce a hudebnici mnoho pohody a zdaru do dalších a dalších let!

○○○○○○○○○○○○○○○○○○

Před dvaceti léty byla svržena berlínská zeď. Stavba to byla mohutná a před devětatdvaceti léty jsem jí i s australským pasem prošel, zcela legálně, skrze notorický průchod zvaný Check Point Charlie. Na západní straně minimum formalit, na straně východní obstrukce za obstrukcí - bylo to ale velmi poučné. Východním Berlínem jsem se potom promenoval poněkud nesměle, i když jsem se nakonec ubytoval v Postupimí v hotelu zvaném Cecilienhof, kde se kdysi odehrávala postupimská konference... Brr, dobře, že ta zeď padla. A právě tak – byť s jistými obměnami – nastalo ve Východním Německu období sametu a ani tam nikoho nepověsili. Tam také nějak s tou zdi padlo asi to něco za něco – za co ale, to dodnes nevíme.

Lovec perel Bojar

CESTOU DO EXILU (16)

Bořek Šindler

CURYŠSKÉ DOZVUKY

Když jsem na podzim v říjnu 1948 třimal vítězoslavně v náručí index právnické fakulty curyšské university, nebyl bych se věru nadál, že moje universitní studium ve Švýcarsku bude mít tak poměrně krátké trvání. Už během roku 1949 se začalo pomalu ukazovat, že dlouhodobé setrvávání v Evropě povede nakonec asi do slepé uličky. Žít se tam ve Švýcarsku ovšem dalo, abych se vyhnul slovu živořit. V německých a rakouských lágrech se chlapcům vedlo daleko hůř. Ukazovalo se ale, že „Západ“ pro Československo nepohne ani prstem, že se Sovětské expansi nechce a ani nedovede vojensky postavit, tak jako se nedovedl postavit expansi Hitlerova Německa. Moskva řinčela zbraněmi a nechat se pochyťat během očekávaného útoku rudé armády proti oslabené a dezorientované západní Evropě se zdálo být pohráváním si s osudem. Do francouzské cizinecké legie se dal nachytat jen málokdo, jinde nás nikdo nechtěl. Kam se tedy vrátit? Tihnuli jsme všichni dost přirozeně k odsunu do Ameriky jako zachránkyni Evropy a jako mocnosti, která by snad přece jen jednou mohla využít našeho jasně protikomunistického sentimentu a touhy vymanit Československo z držby Kremli. Mimoto nám také na krku seděla i švýcarská Fremdenpolizei... Tak co, Herr Schindler, my Vás odsud samozřejmě nevyhazujeme, to tedy vůbec ne, ale pomýšlel jste někdy na odchod z Evropy? Jak dobře víte, na obdržení zdejšího občanství není ani pomýšlení a pracovní povolení nedostanete, kampak bychom přišli, nedáme si přece kvůli vám narůstat nezaměstnanost. Tak nějak jsme to vnímali. Tak nějak nám to neustále zaznívalo v uších. Být nezvaným hostem není žádnou inspirační vzpruhou. A švýcarská Fremdenpolizei to dovedla všechno sehrávat na výbornou... Byli jsme svědky zřizování východoněmeckého satelitního státu, východoněmecké Volkspolizei a i jiných útočných tahů moskevské Kominformy. O stále se zhoršujících poměrech doma v Československu jsme byli poměrně dobře informováni a neočekávali jsme nijaké zlepšení. Tehdy ještě železnou oponou neobehnané hranice stále skýtalý možnost úniku, byť velmi obtížnou, a přesto noví a noví uprchlíci nepřestávali proudit do útulků svobodného světa... Já jsem udržoval jakýs takýs kontakt s rodinou prostřednictvím svého italského přítele Gianniho Migliuole z Neapole. On byl totiž v Praze po válce tutorem děcek italského velvyslance. Docházel k nám na Hanspaulku a hrávali jsme spolu šachy a on hovořil dost obstojně česky. Právě těsně před mým odchodem z Prahy vstoupil Gianni do služeb italského ministerstva zahraničních věcí – později si vzal za manželku Češku a odstěhovali se z Prahy. Vždy jednou za několik měsíců se mi obyčejně podařilo poslat domů rodině krátkou zprávu, aby věděli, že jsem mezi živými, via Ministero Affari d'Estero v Římě. To bylo vzácné privilegium a chovali jsme je s Giannim v naprosté tajnosti. Exilový život v Curychu se ubíral svými cestami a zákruhy.

S Leonie jsme vedli život nezasnoubených leč sobě oddaných snoubenců. Chodíval jsem pro ni za pozdních odpolední do její kanceláře na Bahnhofstrasse a doprovázel ji domů. Občas jsme na sobotu a neděli spolu zavítali do Trogenu a setkali se v Pestalozzidorfu se starými přáteli a byla to vždycky jakási „sentimental journey“. Někdy jsme cestou v St. Gallenu zašli i za Hanni. Během času Leonie také pro nás našla weekendové útočiště u své přítelkyně v zeleni zastrčeném Thalvillu na pravém břehu curyšského jezera. Ta tam měla krásný, elegantní a prostorný byt s výhledem na jezero a přespávat u ní ze soboty na neděli bylo pokaždé vzácným zážitkem. V neděli večer pak vlakem zpět do Curychu. Chlapcům jsem Leonii nijak rád a nijak často neukazoval, ba vůbec ji mezi ně nevodil, za klobúčkem jsem se vystříhal nosit ak pierko tak aj rozmarinčok zelený – nu prostě jsem si ji ochraňoval před všelikými újmami, nástrahami, žertíky a vylomeninami. Však známe Čížky. A přece si ta moje Leonie nakonec jednoho z nich vzala a odjela s ním do amerického Wisconsinu – ale to patří do jiné kapitoly, mnohem a mnohem vzdálenější. Ve Švýcarsku jsme tehdy žili oba jen jako jeden pro druhého a bylo nám spolu oběma neskonale dobře. Nebyl každý den prvním májem. Necukrovali jsme spolu jako hrdličky, nebylo křídel. Ale cukrovalo se dobře i bez křídel, jako kdyby jich bylo, kde voněl nebo třeba jen mohl vonět borový háj. Však to ten Mácha dovedl ohromně zesumírovat.

Jednou, asi tak počátkem roku 1949, mně moji dobrodinci Wyssovi při obědě prozradili, že k nim do obchodu chodí nakupovat jistý Herr Nowak, že obvykle nakupuje rý-

ži a že to bude asi Čech. Ukázalo se, že Čech to je, dokonce jako poleno, leč poleno vybraně oděné, s kravatou a v čisté košili, a že to je Novák, Novák Jaroslav. Ne ale nějaký helepoček Novák. Dával si na sobě záležet a bydlel, jak se dále ukázalo, v elegantním pokojíku u paní bytné na Zürcherbergu, ve čtvrti curyšských zámožníků. Seznámili jsme se – on to byl Herr Doktor Nowak z Prahy, do Švýcarska uprchlý sekretář česko-švýcarské obchodní komory! V Praze pán dost prominentní, v Curychu nula. Jednou mě k sobě pozval, a později mě zval i častěji. Uvedl mě do elegantního pokoje a spiklenecky se rozhlížeje opatrně zamknul dveře. Pak to prasklo. Nu nic moc nepraskalo, ale Herr Doktor – už skoro třicátník – vytáhl zpod postele vařičový hrnec se studenou vodou, zapojil ho potměšile a naprosto ilegálně na pokojový elektrický proud a hned vedle postele se vařila rýže. Na víc moc neměl, ale rýži jsme potichu baštili a baštili. Prozradil mi ten Jaroslav, že v kapse nemá skoro ani vindřičku, že se ale musí representovat – obcházel, ovšem marně – exportní firmy a banky v naději, že někde sežene nějakou práci. Nikdy nesehnal, ale ta jeho tajně kuchtěná rýže nám chutnala oběma. Jednou se Jaroslav vytasil se sensačním plánem uspořádat velikonoční výlet do italského kantonu Tessin, má tam prý známé. To byla rodina majetného továrníka pana Štallera. Jeho syn, Honza – byli to Brňáci – za námi studenty občas dojížděl do Curychu a hrál s námi dokonce pro curyšské krajany i divadlo. Nu, takové pozvání do Tessinu nebylo k zahození. Já jsem sice pozván nebyl, ale to se prý už nějak zařídí, ujišťoval mě sekretář Jaroslav. Jak se však do Tessinu bez peněz dostat? Autostopem, jak jinak. Takže těsně před velikonočními jsme se jednoho dne brzy ráno sešli, oděni jakoby sportovně, já dokonce v krátkých kalhotách, brslenkách. Na severu – Alpen Nordseite – bylo sice ještě poměrně chladno leč Tessin – Alpen Südseite – bude podle našeho očekávání hýřit jarem. Autostopem jsme to došli až k Altdorfu, těsně před gotthardským průsmykem, ale tam šoféři většinou nakládali auta na vlak v obavě před zledovatělými silnicemi. Přece jsme ale jednoho odvážlivce nachytali a ten nás v pohodě dopravil až do Lugana. V Altdorfu jsem se teteřil zimou, ale v Tessinu už opravdu všude vládlo jaro a plno květů, jen bylo třeba zdolat ten Gotthardt a člověk se ocitl ve světě jarních vidin. Zaklepali jsme, respektive Jaroslav zaklepal, na vrátka honosné vily Magnolie, já se spíše přikrčoval k plotu porostlému omamnou tessinskou voňavinou – jak zapomenout na vlídnou vilu Magnolia, se zahradou plnou jarních květů? Zda znáš, zda znáš ten kraj, kde oranže kvetou? – a přihrnul se Honza Štaller. Ten nás oba přivítal s neskrývanou radostí. Jeho mamince však ne a ne vstoupit úsměv do tváře a pan továrník Štaller svou nevoli ani nijak účinně nezakrýval a sotva nám obligátně pokynul. Pak se ale odněkud přibatořila Honzova mladší sestra a nějak se to rychle urovnalo a vystříbrilo. Ono to pozvání totiž bylo samo o sobě dost vágní a vztahovalo se jen na Jaroslava – ale nakonec ani mě nevyhodili, oni ti Štallerovi byli lidé přece jen hodní a pohostinní. Vyšlo ovšem najevo, že druhý den se má dostavit ze severoitalského města Coma rodina Montini, a že pan továrník Štaller, dříve jedna ruka s brněnskou Zbrojovkou, bude mít se signorem Montinim vážná obchodní jednání. Nu, rodina Montini se dostavila, a to s půvabnou dcerkou, a my hned k ní a ona k nám, a začali jsme se v luganském jezeře my všichni mladí koupat, a Štallerovic dcerka byla také hned ve svém živlu a tak nám v pohodě a radosti probíhaly nezapomenutelné tessinské velikonoce. Honza i jeho sestra nás zdržovali zůstat o týden anebo alespoň o několik dní déle – ale moudrá paní Štallerová tomu nadšenému zvaní prozíravě učinila přítrž. A my s Jaroslavem šup autostopem zpět na sever do zimou prochlazeného a alpskými větry profoukávaného Curychu, ke každodenní šedi Alpen Nordseite... Neměl bych to zde vůbec prozrazovat, ale jsem si téměř jist, že rodina továrníka Štallera se později dostala do Kanady a pan továrník tam založil svůj nový a velký podnik. Jaroslav Novák se – též později – oženil s krásnou švédskou Finkou, připlul do Austrálie, stal se knižním vydavatelem a po léta jsme spolu v Sydney kamarádili. Ovšem po jisté době „unskilled workmanshipu“, jak jinak, ale o tom všem později, in due course. Je-li už řeč o alpských větrech, je dlužno vzpomenout i roztodivných účinků „fěnu“. Takový švýcarský mistrál to je, z ničeho nic začne třeba uprostřed třesuté zimy neočekávaně fičet přes alpské vrcholky teplý jižní vítr ze severní Afriky, dva tři dny taje sníh a potom teplota zase šup pod nulu. Fěn mívá i prazvláštní účinky, někoho rozbolí i hlava, a v trestním právu je fěn polehčující okolností při spáchání zločinu...

Prožil jsem i jiná vytržení z curyšského prostředí, věřte nevěřte. Najednou v červenci, během universitních prázdnin jsem se dověděl, a i to bylo v roce 1949, že prý mám jet jako jakýsi dohlížitel na prázdninovou osadu dětí z města Curychu. Nějak se o mně rozkríklo, že jsem pracoval v Pestalozzidorfu – tam jsem ale mával spíše lopa-

tou nebo náradím na vymývání kuchyňských kotlů, ale zřejmě šla na patriční místa fáma o mé výchovné činnosti a průpravě jako instruktora ve vesničce pro válečné sirotky a už to jelo. Feriální osada byla v okolí Winterthuru, v libezném předalpském kraji. Vedoucím byl jeden starší učitel, a kromě mě tam byla poslána i jedna mladá studentka z učitelského ústavu – k nějakým padesáti dětem. My tři dozorcí jsme seděli u zvláštního stolu a pojídali vybranou krmí – vybranou a vydatnou švýcarskou krmí. Mohl jsem jí pohrdat? Nu prostě celé zaopatření, samozřejmě bez platu, chodilo se na výlety po okolí, na koupání, prostě byla to švýcarská osada pro městské děti. Po několika týdnech pak opět zpět do Curychu a hned tu bylo další „pozvání“ na jinou dětskou osadu. O to požádala instituce, která mě platila ubytování, a odmítnout nebylo možno. Tato druhá dětská kolonie byla vypravena do východní části kantonu St. Gallen, přímo nad údolím Rýnu, do vesničky zvané Rehetobel. Bylo tam krásně, děti bylo více než v té předešlé osadě a bylo nás pět „dozorčích“ – jedním z nich byl Hans Schmidt, můj spoluzák z curyšské university a syn redaktora jedné východošvýcarských novin, u kterých byla zaměstnána Hanni a do kterých jsem i já, němec-ky, přispěl několika články o poměrech v Československu. Výlety, koupání, jídla habaděj – plat ovšem nížádný. Bylo to ale královské trávení léta při srovnání s živořením uprchlíků v německých lágrech... I v Curychu bylo koupání a přímo v obrovitém curyšském jezeře s tehdy průzračnou vodou. Chodili jsme na Strandbad, voda chladná z vodstva ledovců, ale čistoulinká. Chodili jsme tam po přednáškách a chodil tam i Jirka Nehněvajsa, František Kříž i Tom Luk. Tom tam proháněl jednu moravskou krásku, nádhernou a přítulnou blondýnku ladvých tvarů a hebké pleti, myslím, že byla z Prostějova. Do Toma byla zřejmě zamilovaná až nad uši – kde pak je jí asi dnes konec? Když se chodilo cvičit do jedné školní tělocvičny v Enge, vklouzli jsme po cvičení přímo do jezera, děvčata i hoši sokolíci. Tak ubíhalo léto v roce 1949.

Když jsem se zapisoval na podzimní semestr na právnické fakultě, netušil jsem ještě, že to bude můj poslední semestr v Curychu a vůbec v Evropě. Vybral jsem si kromě čistě právních předmětů i dějiny umění a ty přednášel profesor Jedlička, Jedlička, ale Švýcar každickým coulem. Dovedl přednášet nádherně a poutavě a byl to úchvatný prožitek poslouchat ho a sledovat jeho zasvěcené pohledy do evropského umění sochařského i malířského... A nějak v té době se mě jednou ptá paní Milada Fischlová – a vy nejedete do Austrálie? Cože, kamže, do Austrálie? Skoro jako bych byl ustrnul. Do Austrálie? Na druhý konec světa? O Austrálii jsem věděl tehdy pramálo, jen tak trochu z Verneových Děti kapitána Granta, kde se jistá výprava prodírá australským bušem v kapitole „V pustinách australských“ – a ty pustiny mi utkvěly v paměti z dětství. Paní Fischlové jsem se skoro s naprostým nepochopením vysmál, ale ona na to, že už mají s manželem australský landing permit a brzy že odjedou. Paní Milada prošla Osvětímí, kde jí Němci utratili manžela i dceru. Její druhý manžel, pan Alexandr Fischl, Sašinek, se zabýval exportem textilií a pendloval mezi Curychem a Londýnem, a oba byli spřáteleni s Tomem Lukem a jeho otcem. Nevěnoval jsem otázce paní Milady velkou pozornost, ale ta její otázka mně nescházela z mysli. Ovšemže jsem v té době měl uši už nastražené – na Ameriku, na Kanadu, ale do Austrálie? Ale exilový Curych se pomalu rozvířoval i zvěstmi o příchodu australské komise a dostavilo se jich nakonec několik. I ve mně nakonec dozrávalo rozhodnutí opustit Evropu – ale buď do Ameriky, nebo do Kanady. Navázal jsem nakonec s pomocí Leonie korespondenci s jistým farmářem z Nebrasky, který byl ochoten mě zaměstnat, ale do Spojených států se udělovala visa jen na záruky anebo protekční visa politikům, a požádat mně neznámého farmáře z Nebrasky o záruku jsem si netroufal. O visum jsem nicméně požádal – poradník byl tou dobou pro Čechy mnoholetý. Příslib visa mi byl nakonec vyřizen někdy v roce pětapadesátém v Sydney, ale to už se mi nechtělo znovu opustit bydlo, kde jsem začínal být doma a kde jsem studoval, již potřetí, práva. Zaměřil jsem se tehdy tedy zcela na Kanadu, ale ta dávala visa jen zemědělským dělníkům anebo těm, kdo mohli prokázat jisté jmění. Pomocí rodiny Wysi-ssovi jsem dostal možnost zemědělské práce u jednoho švýcarského statkáře v okolí Curychu a pracoval jsem tam na podzim v roce 1949 po několik týdnů. „Kost und Logie“ – ale samozřejmě bezplatně. Pomáhal jsem tam česat ovoce, „zahánat“ krávy a všelijak paběrkovat, ale učil jsem se i krávy dojit a opatrně pojíždět s traktorem. Když jsem něco z těch rurálních umění pochytil, požádal jsem písemně o kanadské visum jako zemědělský dělník. Po několika týdnech mi došlo z Bernu vyrozumění, abych se tam dostavil na kanadské vyslanectví k interview. A jel jsem do Bernu. Pan konsul se mě dotázal, kterou řečí s ním hodlám hovořit – a já se dopustil prvního faux pas. Odpověděl jsem, že německy - neuvědomiv si, že kanadskému panu konsu-

lovi šlo jen a jen o výběr mezi angličtinou a francouzštinou. Pak si mě ten konsul le-
dově změřil svým chladným ottawským okem a německy povídá něco jako Sie sind
aber kein Landwirt, nicht wahr? - a nespouštěl oka z mých brýlí a vyžehlené košile.
Potom mě poslal na lékařskou prohlídku, a že prý mi dají časem vědět. Ti Kanadáné
si dali na čas; a vědět mi dali, jak jsem očekával, že pro Kanadu se jako přistěhovalec
nehodím. Oni to pověděli velmi zdvořile, leč naprosto poottawsky a jasně, jak jsem
usoudil. Takže Austrálie se najednou objevila na mém mimoevropském obzoru ve
zřetelnějších a sytějších barvách a rysech. (Pokračování)

Z TAJŮ KRÁS ČESKÉ ŘEČI

Bořek Šindler

Byla či nebyla čeština zbolševizována? Nebo byla jen bolševizována? Anebo je to jen
jakási nadsázka a čeština byla za vlády soudružských negramotů pouze systematic-
ky zneuctivána lajdáckými diletanty? Ono znásilnit tak skvěle vypiplanou a zušle-
chtěnou řeč jakou se již počátkem dvacátého století stala naše rodná řeč - to by ne-
bylo jen tak. Řekl bych, že se čeština znásilňování bránila a i ubránila, že ale z té me-
ly vyšla i dost pocuchaná. Protože nejsem filolog a dovedu se na její osud dívat jenom
jako někdo, kdo češtinu pozoroval a s angličtinou a jinými jazyky srovnával po tako-
vých těch šedesát let jakoby zvenčí, nemohu podat odbornou úvahu. Na papír mohu
jen nanést svá neodborná pozorování.

Jedno takové slovo bychom si mohli ihned vybrat jako typický příklad z té éry - řekl
bych spíše z té éry normalizační, podubčekovské - za tatíčka Klémy ještě žil i sou-
druh profesor Zdeněk Nejedlý a ten přece jen tu češtinu slušně ovládal - a to je ten
termín „nahlásit“. Ne tady ohlásit, alebrž nahlásit. Soudruh Blbounek se při holení
trochu pobřítvil (mohlo se mu přihodit i cos jiného) a hned to raději poslušně nahoře
nahlásil, nešel to ohlásit, spěchal to rychle, okamžitě a ještě za tepla nahlásit. Ohlá-
sit to také ovšem mohl, on to však spěchal poslušně nahlásit. Když snoubenci spada-
jí s kazatelny a ohlašují své závazné zadání, nejsou to nahlášky, jsou to ohlášky.
Soudruh Blbounek se vlastně jen trošilinku poranil břitvou, nic moc se ani nedělo,
ale on to šel hned nahoru nahlásit. Cítíte v tom to soudružství, tu semknutost, tu
stranickou povinnost dát ihned vědět - však jeden nikdy neví - okamžitě dávat vědět,
aby z toho jó jednou jako něco nebylo, dojdou to prostě nahlásit a bude to. Ohlásit
něco člověk jaksi může, leč nemusí, prostě to jen třeba vypustí z úst. Když ale něco
nahlásí, to už je jiná. „Melde gehor'samst“, řekl by dobrý voják Švejk. To tak straník
splnil svou samozřejmou stranickou povinnost, svůj závazek, úkol na sebe stranic-
kým slibem vzatý - a nahlásil to. Aby se to vědělo, aby se to zaprotokovalo. Nuže,
přátele, máme to nahlášeno.

Jiným takovým pokusem o znásilňování je „to samé“. Je to prostě „to samé“ znásilňo-
vání, a mělo by se to ihned i nahlásit. Již se to děje. Tentýž, tatáž, toléz, titíž, tytéž,
tatáž. Ale kdepak. Proč bychom používali dobrou češtinu, když máme poruce nedob-
rý germanismus. Nikomu to neříkejte, ale ono to vážně zní trochu přišroubovaně, já
vím. Jakýpak tentýž, dyž von to je ten samej. Dobře, v mluvené řeči. Ale oni se to do-
ma naučili i tak psát - ten samý názor, ta samá holka, to samé nemluvně. Ovšemže
si nedovedeme představit, že by soudruh Jakeš třeba prohodil „...titiž zrádní emi-
granti...“ - byli bychom, a vždycky jsme pro něho i byli, jen ty samý zrádný emigranti.
Ale ono se vám to vžilo, a dnes už je všechno to samé, ta samá, ten samý, i v řeči
psané... Když může mít angličtina „the same“ a němčina „der selbe, die selbe, das
selbe“ proč by nemohla mít „to samé“? Ale mohla, mohla by, mohla a zmohla by i le-
dacos jiného. Ale čeština má na trochu víc. Ne šroubovat řeč, ale dát si trochu záležet
při psaní... Nu, nezbyvá než sepnout ruce a doufat.

Podobně je tomu s podmínečným způsobem slovesa „být“. Já bych, ty bys, on by, ona
by, ono by, my bychom, vy byste, oni, ony, ona by... Vy *by jste* to tak neřekli? Ne, my
by jsme to řekli jinak. Lidé jako by se báli toho „byste“. A „bychom“? To už jakoby
prý k nám promlouval sám Kajetán Tyl. Samozřejmě, v hovorové češtině všichni ře-
kneme „to bysme rádi věděli, kam ten svět spěje“. Ale napsat „to by jsme“ - nebo „to
by jste“, „to by jsi“ - to na člověka působí tak jak když ta rádobydáma srká z hrnku
čaj a zvedá přitom rádobyoblesně malíček. Trhá to uši, hází to pepř do oka a zní

mně to tak, jako když čtu nebo slyším „who did you see there?“. Tak hluboko jsme sice ještě dávno nepoklesli, ale řítíme se tam, řítíme.

Ačkoli si nejsem úplně jist tímto tvrzením, myslím, že čeština je jednou z těch slovan-
ských řečí, v níž slovesa mají – nebo spíše měla – dva neurčité způsoby. Dělat, psát,
bdít, okounět, spát, ale také říci, téci, svléci, péci, vléci, obléci. Není, respektive neby-
lo, těch sloves s -éci koncovkami mnoho, ale tu a tam se vyskytovala. Nikoli ovšem
v řeči hovorové. Ať už to bylo vinou soudružských vyslovování či nebylo, jisto je, že
dnes je už jen jedna jediná koncovka – „t“. Péct, říct, svléct. Protože si v těchto novo-
pečenostech libuje i spisovatel Václav Havel, nemůže ta ztráta být asi připsána sou-
družským papalášům (dovede si ale někdo představit Jakeše jak rce třeba při svém
projevu k masám „šel jsem se obléci“?). Za jejich působení k té ztrátě však došlo. Že
už doma skoro nikdo neumí používat správně, nebo vůbec, přechodníky? Přechod-
ník? Co je to vůbec? To jako na zelenou?

Nejhruběji se však soudruzi lajdáci prohřešili na vyslovování naší mluvy. Já docela
dobře vím, že se člověk nemá opakovat a kázat, ale budiž mi dovoleno alespoň pár
těch slůvek. Říkám si často, jak se asi hovořilo za Karla čtvrtého, za Husa, za Ko-
menského, za Balbína, za Dobrovského – to se ovšem nedovíme nikdy. A je to naše
chyba, měli jsme vymyslet ty nahrávací přístroje už dávno a dávno. Jak se ale mluví
dnes doma, to věru stojí za poslech. Nemyslím v divadlech, v rozhlase a při oficiel-
ních promluvách. Žižkovština, někdejší žižkovština pronikla kdekam – do Troje, do
Dejvic, ale i na český venkov, na venkov moravský. Člověk aby si chránil ušní bubín-
ky i v Beskydech. Jak jsem již dříve uvedl, nejsem filologem, nemám pro ten úkaz od-
borného odůvodnění, a možná, že těm soudruhům i krivdím. Moje vysvětlení je nic-
méně to – a, jak řečeno, opakují se, opakují – že prostě za soudružení nebylo radno
hovořit civilizovaně. Bylo záhodno plout s proudem negramotů, komolit, co se zko-
molit dalo, stát se nenápadným, a co nejhlouběji zabřednout do „helééé Vencóóó-
vství“. Sám Kléma Gottwald byl ještě natolik roduvěrným Moravanem, že jeho řeč
ještě nečpěla žižkováctvím. Ta spoušť nadešla, řekl bych, až za poměrů normalizač-
ních, za Novotných a Jakšů.

Nevím to určitě, nepotkáte ale doma často človička, jehož uši by „zbolševizovanou“
češtinu zaznamenávaly. Možná, že „by jsme“ si prostě měli „říct“ - „helééé Vencóóó“,
dej se na něco jinýho, nevotravuj, nic nezměníš, ničím stejně nepohneš, furt to bude
„to samý“. Koupila 'sem husu, tak holt nevím.

Recenze Stanislava Bertona

III. ODBOJ V ČESKOSLOVENSKU z pohledu hodnot Evropského parlamentu,
titul brožurky Jana a Sabiny Kratochvílových, ve spolupráci s kolektivem historiků.
Úvodní slova napsali poslanci Evropského parlamentu Petr Duchoň, Nina Škottová
a Ing. Oldřich Vlasák. Připomínají čtenářům, že Evropa nesmí zapomenout na kruto-
vládu komunistických režimů za drátěnou oponou.

Knižka byla připravena pro výstavu o 3. čs. odboji v budově Evropského parlamentu
v Bruselu v r. 2006. Text, obohacený několika šokujícími fotografiemi, byl přeložený
do angličtiny, aby informace o zločinech komunistů se staly přístupné nejen evrop-
ským poslancům, ale také mezinárodním návštěvníkům výstavy. Po značném zdržení
se dostala k pozornosti Rossa Hedvíčka, žijícího v USA, který obvyklým kritickým ob-
hroublým stylem na ni upozornil čtenáře sydneyjských Novin (6, 7. 2009.) pod titu-
lem *Smutný osud třetího odboje*.

Hedvíček napsal: „*Publikace je ve formě naučného letáku, velmi primitivní, asi jako
vlastivěda pro pátou třídu základní školy - na té úrovni chápání dějin... Publikace popi-
suje, vždy napřed česky, hned zatím kostrbatý anglický překlad, komunistický teror té
doby. Od složení represivních orgánů KSČ, přes pohraničníky, estébáky a Lidové mili-
ce, až k významným osobnostem (exilu, SB), které běžný inženýr v Česku naprosto ne-
zná - jako na příklad Sergěj Ingr anebo dodnes současnými armádními historiky po-
mlouvaný František Moravec*“.

Co se čtenáři „naučného letáku“ dovídají o 3. domácím a zahraničním odboji? Komu-
nističtí soudci odsoudili v letech 1950–1953 14 809 osob z 1979 domácích odbojo-
vých skupin. Od října 1953 do ledna 1954 bylo uvězněno 728 členů 87 odbojových
skupin! To je nepopíratelný důkaz o existenci statečných lidí, kteří se snažili za-

bránit potlačovací teroristické činnosti totalitního režimu proti naprosté většině nekomunistického obyvatelstva.

Jak drtivá byla perzekuce a likvidace "třídních" a "vnitřních" politických protivníků? 205 486 lidí bylo odsouzeno k více než miliónu let do žaláře, 248 bylo popraveno, 4500 zemřelo ve věznicích, 327 bylo zastřeleno při pokusu překročit po únorovém převzetí moci hranici do Německa nebo do Rakouska. 170 938 lidí hlasovalo proti novému režimu patami.

Celkem bylo od února 1948 do listopadu 1989 postiženo kolem 450 000 mužů, žen, i dětí. Přes 20 000 žen bylo uvrženo do žalářů. Jejich děti byly předané do státních sirotčinců na náležité třídně uvědomělé vychování. Mezi nimi byl Jan Kratochvíl.

Monstrproces s Miladou Horákovou v r. 1950 byl otřesným důkazem bezmravnosti dobře placených a v krutostech vycvičených všeho schopných služebníků režimu, kteří se urputně snažili bez sebemenších morálních zábran a výčitek svědomí rozdrtit na padrt' lidskou důstojnost vězňů, dokonce i odsouzených k smrti. Prokurátorka Ludmila Brožová, vyprovázející Horákovou k šibenici, vykřikovala na ni vulgární nářky a invektivy, které není slušné dát na papír. Zrudl by studem.

Generál Heliodor Píka musel jít v plné uniformě k šibeniční desce se smyčkou, postavené na smetišti borské věznice, po dvoře politém fekáliemi vězňů (Vzpomínky Michala Sirového, uložené v Muzeu českého a slovenského exilu v Brně.).

V r. 1994 jsem v doprovodu Jaroslava Čvančary navštívil Ďáblický hřbitov v Praze, kde u severní zdi gestapáci pohřbívali zavražděné odbojáře v hromadném hrobě. Mezi nimi jsou i bezhlavá těla parašutistů, kteří se pokusili o atentát na R. Heydricha (27. května 1942.). Aby čeští vůdci proletariátu dokázali, že jsou "zhovadilejší" (termín Františka Palackého) než němečtí nacisté, pochovávali své oběti přesně tam, kde gestapo v r. 1945 skončilo. Aby dokázali nezměřitelnou neuvěřitelnou zvrhlost, pochovávali u severní zdi dokonce i děti svých obětí!

Ďáblice - „kovu trvanlivější“ (termín římského klasika Ovidia) pomník hanebné zvrácenosti vládnoucích českých a slovenských soudruhů, kteří po nastolení diktatury jedné strany neznali bratra, ani sestru, ani otce. Svého, natož nebeského! Loupeživí krvelační revolucionáři - „nebezpeční snílci“ (termín Petra Hrubého) hodili pouto národní sounáležitosti, tradice a kultury přes palubu v den, kdy se stali oddanými poslušnými vykonavateli směrnic a rozkazů Lenina, Stalina, a Komunistické strany Československa, odbočky Komunistické Internacionály. Marx a Engels napsali Komunistický manifest, nikoli socialistický, dogmatickou učebnicí třídní závisti a nenávisi, od nichž byl jen krůček k násilí.

Domácí odboj působil v nesmírně těžkých podmínkách. Během tzv. Protektorátu Čechy-Morava, v letech 1939-1945, se národ sjednotil proti nacistickým okupantům. Opravdových kolaborantů, udavačů a zrádců nebylo ani jedno procento obyvatelstva. Bratr věřil bratrovi.

V komunistickém režimu, podle osvědčeného sovětské vzoru, a dozoru, čmouchalo po skutečných nebo domnělých "vnitřních nepřátelích" kolem 60 000 členů různých složek bezpečnostních orgánů. Bratr nevěřil bratrovi. Za 42 let režimu bylo evidováno přes 200 000 tajných spolupracovníků StB - „úderné pěsti pracujícího lidu“. Nedávno jsme se dozvěděli, že StB měla zájem o více než 750 000 občanů! Kolik závistivých škodolibých pomstychtivých špiclíků zaregistrovaných nebylo? Cibulkovy seznamy, které se hrstka lidí - mezi nimi i útlocitný Václav Havel - pokusilo znehodnotit, nejsou úplně. Domovnice, desítkáři, kádrováci, udavači, estébáci, brutální vyšetřovatelé, mučitelé, soudci, zvrhlí dozorcí, zrádci svobody a demokracie, vlastizrádci a vrazi dožívají spokojeně mezi námi, s hřejivým vědomím, že za nimi byla, a stále je Moskva.

Přes 15 procent Čechů pravidelně volí KSČ. Lhostejná nekomunistická drtivá tichá většina naivně věří, že únor 1948 se nemůže opakovat. Tito lidé se zřejmě těší na staré „zlaté časy“ brigád, fronty na úzce profilové zboží, kádrování, korupce, melouchů, podpultového, šikanování, shánění, všimného, vánočních pomerančů a banánů, zkrátka: na život ve stresu, ve strachu, v přetvářce. Návrat smutečního závoje nad pohledným českým rájem. Už delší dobu čteme v novinách zmínky o nové „vnitřní emigraci“, o které psal Ferdinand Peroutka v r. 1947.

Agenti StB se vloudili do exilových časopisů, hnutí, poradních sborů, rad, skupin, Sokola, spolků, táborových komitétů, národních výborů, i do západoněmecké rozhlasové stanice Die Deutsche Welle a Rádia svobodné Evropy.

Komunisté uvěznilo více než 1000 zahraničních vojáků, letců, parašutistů a jejich domácích pomocníků, i vězňů, kteří přežili nacistické koncentráky. Nerozpakovali se mučit a uvěznit generála Josefa Buršíka, hrdinu SSSR! Plukovník Kurt Herman mně napsal, že podmínky v komunistické vyšetřovací vazbě byly horší než bojování u Stalingradu.

Generál Tomáš Sedláček, který v 2. světové válce bojoval ve Francii, v Sovětském svazu a byl vysazený jako parašutista v slovenském povstání na podzim r. 1944, znamenal příšerné vyšetřování v pověstném pražském „Domečku“, kde vládl smutně proslulý obezetař Pergl. Cestou do prvního patra ukázal Sedláčkovi výstavku mučících nástrojů - pouta, okovy, bejčáky a dűtky, které používal sám, anebo jeho pohůnci: Jaroslav Ričica, Karel Malý a další. Byli za své ukrutnosti potrestáni? Generál OBZ Bedřich Reicin dostal za odměnu od rodné strany provaz. Pergl prý dostal 15 let. Sedláčkovy paměti VYDRŽET! (K tisku připravil Jindřich Plachý, badatel Vojenského historického ústavu) vydalo Ministerstvo obrany v r. 2008. Kniha je neprodejná. Měla by být ve všech knihovnách. „Domečkem“ prošlo několik set zahraničních vojáků všech zbraní.

Hranice importovaného „rudého ráje na zemi“ hlídalo kolem 20 000 členů pohraniční stráže a vojáků základní vojenské služby. Vlčáci měli nasazené na špičáky ostře nabroušené ocelové potahy, Kolem 80 000 politicky nespolehlivých mužů, „černých baronů“, bylo nakomandováno do tzv. Technických služeb údajně na politickou převýchovu, ve skutečnosti otrockou práci.

V Československu bylo - mimo věznic - několik desítek koncentračních táborů. Jejich velitelé oznamovali nově přichozím: Cesta z tábora je jen v rakvi! V případě války budete postaveni ke zdi!

Naprostá většina poučorových uprchlíků očekávala válku v Evropě, kterou „Uncle Joe - Strýček Josef“ Stalin, největší vrah v historii lidstva, zamýšlel přepadnout. (Třetí světovou válku plánovali sovětští vůdci a generálové Varšavské smlouvy ještě v 80. letech minulého století, Česká armáda měla za úkol pochodovat na Paříž!!!). Nešli do trvalé emigrace, šli do přechodného exilu. Hedviček kupodivu označuje politické uprchlíky za emigranty. Kdyby došlo k 3. světové válce, Češi a Slováci by bojovali a umírali na všech frontách, jako jejich stateční předchůdci v 1. a 2. zahraničním odboji. Hrozba všeničivé atomové války nedala většině z nich možnost bojovat za osvobození Československa se zbraní v ruce. „Lípa svobody musí být zalévána krví“, říkával generál František Moravec. Není „pomlouváný“ armádními historiky, jak tvrdí Hedviček. Je kritizovaný, jako každý jiný pamětník, na základě faktů.

Kolem 200 letců se vrátilo do britského lelectva (vojenského i civilního), pár set mužů se přihlásilo do americké a kanadské armády. Asi 10 000 mužů bylo cvičeno v Západním Německu v tzv. Labour Service Guard. Měli být v případě války vysazení v týlu nepřítele. Přes sto uprchlíků se dalo naverbovat do Cizinecké legie. Bojovali proti komunistickým revolucionářům v Asii a v Africe. (Informace v tomto odstavci jsou z letáčku Mirka Janečka *Česká vojenská „emigrace“*, 26. 9. 2007.)

Husarský čin se podařilo bratřím Mašinům a jejich kamarádům, kteří se v r. 1953 prostríleli přes Východní Německo do Západního Berlína. Honili je desetitisíce sovětských a východoněmeckých vojáků a četníků. Národ by je měl obdivovat. Senát doporučil vyznamenání. Parlament, plný soudruhů rudých, polorudých a demokraticky namaskovaných, po léta otálí. Ani Václav Havel neměl, ani Václav Klaus nemá odvalu vyznamenat ty, kteří proti teroristickému komunistickému režimu, po čtyřicet let ve dne v noci páchajícím ukrutnou psychickou a fyzickou bezmilosrdnou represivní občanskou válku - třídní genocidu - jednali podle svého přesvědčení a podmínek dané situace. Havel a Klaus se stali prezidenty díky komunistickým poslancům. Není divu, že dodnes neudělali gesto, které by uznalo a poctilo protikomunistické bojovníky.

Ctirad a Josef Mašín a Milan Palmer se s notnou dávkou statečnosti, vynalézavosti a štěstí dostali do západního Berlína. Další členové skupiny: Zbyněk Janota, Ctibor Novák (strýc Mašinů) a Václav Švéda byli chyceni a předáni do Prahy. Byli v r. 1955 zavražděni na moderním středověkém přístroji, který tahem odtrhl hlavu od trupu. Potrestaní byli i všichni příbuzní. Dostali dohromady 241 let, v průměru 17 roků na

osobu. Paní Mašinová, matka Ctirada a Josefa, byla odsouzena na 25 let. Těžce nemocná zemřela na Pankráci 12. června 1956. Byla pochovaná v neoznačeném hrobě na Ďáblickém hřbitově.

3. exil, jako v 2. světové válce nerozdělitelná součást demokratického odporu, byl v tzv. "studené válce" světovými politickými okolnostmi omezený hlavně na činnost politickou, propagační a kulturní. Exiloví aktivisté všeho druhu po sobě zanechali hluboké stopy, na které mohou být hrdi.

Brožurka Kratochvílových uvádí jména důstojníků, organizujících ze zahraničí zpravodajskou podzemní činnost v ČR. Je uvedený armádní generál Lev Prchala, který nesouhlasil s Benešovou protiústavní smlouvou se Sovětským svazem v r. 1943 a prohlásil ji v londýnském exilu za neplatnou a pro český národ nezávaznou. Prohlášení České národní jednoty v Londýně (v r. 1945 přejmenované na Český národní výbor) ve skutečnosti zahájilo 3. protikomunistický odboj.

Hedvičkovi je nepřijatelný údaj o 170 938 osobách, které uprchly od února 1948. Podle něho: *„To číslo je opakovaná urážka emigrantů (které domorodí Češi stejně vždy nenáviděli) a něco jako „middle finger“ od KPV (Konfederace politických vězňů) emigrantům. Snahou je tak nějak nenápadně říci, že vlastně skoro nikdo neemigroval, že emigrovali jen „ekonomičtí emigranti“ a všichni „dobří Češi“ zůstali hrdinně trpět doma při budování socialismu. Pro české čtenáře, odřezané od informací dodávám, že skutečné číslo emigrace mezi 1948 až 1989 se pohybuje okolo jednoho miliónu,.. ;Říkám pro všechny, kdo chtějí slyšet, že v umělém snižování počtu lidí, kteří z Československa emigrovali, je úmysl, Špinavý, komunistický, nacionalistický a ČESKÝ úmysl. Čeští neokomunističtí „historici“ jsou sotva pravoplatným zdrojem informací - ovšem UNHCR (United Nations High Commissioner for Refugees) je.*

Hedviček využil jedné nepřesnosti v brožurce Kratochvílových k zaútočení na autory a polistopadový vývoj v České republice. Údaj o 170 938 osobách se týká pouňorových uprchlíků. Po zákeřném přepadu a okupaci Československa bratrskými soudružskými armádami tzv. Varšavského paktu v srpnu 1968, uprchlo anebo se vystěhovalo přes 300 000 osob.

„Špinavý, komunistický, nacionalistický a ČESKÝ úmysl“, který Hedviček podsouvá autorům brožurky je absurdní osočení. Málokdo udělal pro památku všech generací bojovníků za národní osvobození a demokracii tolik, jako manželé Kratochvílovi. Uspořádali o exilu 20. století několik putovních výstav nejen v Česku a na Slovensku, ale také v hlavních evropských městech, dokonce i v Austrálii. Vydali nádherné dokumentární knihy, rozeslané zdarma do českých knihoven. Vybuodovali Muzeum českého a slovenského exilu 20. století v Brně, v němž je dokumentárně zmapovaná činnost Čechů v zahraničí za posledních sto let, podobně jako v archivu Libri prohibiti v Praze. Z historie se nedají „vygumovat ani sekerou“, jak s oblibou říkával profesor Jaroslav Stránský o nevhodně napsaných slovech.

Otec a syn Jana Kratochvíla, oba univerzitní profesori, byli významnými exilovými aktivisty. Rodina si zaslouží naše velké díky, nikoli házení klacků pod nohy a střelení od boku naslepo, jak to dělá pravidelně ve svých člancích po lopatě, bez servítka a diplomatických nuancí Ross Hedviček. Působivost mnohdy zasloužené kritiky politického a hospodářského vývoje v České republice po listopadu 1989 zeslabí jazyková hrubost, jeden z mnoha odpuzujících pozůstatků a přežitků komunistického režimu.

Komunisté posílali pouňorové a posrpnové uprchlíky - „zrádné emigranty“ na smetiště dějin, kde se měli navždy rozplynout v lidských a průmyslových odpadech. Polistopadový režim dokončil práci svých předchůdců. Slavný návrat exulantů do rodné země se ve velkém nekonal. Několik členů Rady svobodného Československa - „politiků bez moci“ (termín Bořivoje Čelovského) - zavítalo na sklonku 1989 nakrátko do Prahy. Macešské přivítání jim jasně a rovně naznačilo, že o jejich celoživotní věrnost demokracii, a politické zkušenosti, neměli noví šéfové státu - Moskvě přijatelní - zájem.

Vyjímkou byl v minulosti k levici tihnoucí Pavel Tigrid, který se stal ministrem kultury a školství. Tigrid prý navrhl Občanskému fóru v Praze napsat na budovu kancelář s velkým písmem: EMIGRANTI VEN!

Posrpnoví předáci, povětšinou bývalé „zdravé síly“ KSC (termín Leonida Brežněva v rozhovoru s Alexandrem Dubčekem v r. 1968), byli přijati s otevřenou náručí. Jiřímu Pelikánovi postavila rodná obec pomník!

Václav Klaus přiznal v rozhovoru s Washington Times (25.11.2003): „Po získání naší svobody na konci studené války byl učiněn návrh (americkými činiteli, SB) vrátit Čechy, kteří uprchli do západních zemí, a utvořit novou vládu s těmi lidmi, kteří žili ve svobodných zemích. Ti, kdož prožili tragickou komunistickou zkušenost, řekli ne k myšlence cizinců organizovat přechod ke svobodě. Řekli jsme, že si to musíme udělat sami, bez vnějšího vlivu, diktujícímu nám, co bychom měli dělat.“

Dlouholetý prognostik, jehož hospodářské reformy skončily vytunelováním miliardových státních a soukromých hodnot, dosáhl vrcholu chorobné drzosti. Ze „zrádných emigrantů“ udělal cizince!

Domácí občané neradi slyší kritiku ze zahraničí. Nedávno jsem dostal pražský okresní měsíčník *Doba seniorů*, červencové vydání. Zveřejnil krátkou noticku pod titulem „Smutný výrok měsíce“: „Současní čeští politici nevidí podle bývalého presidenta Václava Havla dále než k příštímu průzkumu veřejného mínění, a kriminálníci a veksláci se stali novou politickou elitou. Havel v rozhovoru agentuře Bloomberg (investiční poradci, SB) prohlásil, že: „Málo z nás si myslelo, že se dveře otevrou tak rychle všem těm mafiánům a pokoutním vekslákům, z nichž se dnes stali milionáři a miliardáři (Na konci komunistického režimu bylo v Česko-Slovensku 32 000 milionářů, SB). Po revoluci v r. 1989 jsme bojovali za jiný politický systém, než v jakém jsme skončili,“ konstatoval exprezident. Nové politické strany podle jeho názoru systém nezmění, protože se nestává, „že by zákonodárci zvolení podle jednoho systému hlasovali pro jiný systém“. Havel v rozhovoru mj. také uvedl, že by mnohem raději psal divadelní hry než vstupoval do politického boje.“...

Redakce poznamenala k Havlově neslýchané sebekritice: „Smutné je i to, že mnohé z toho, o čem dnes Václav Havel zklamaně hovoří, narůstalo v době, kdy nebyl obyčejným občanem, ale hlavou státu a mohl mnohé ovlivnit, ne-li negativním jevům vážou své tehdejší, nejen morální, autority i účinně čelit.“

Hedviček vyčítá odpůrcům a obětem komunistického režimu smíření s polistopadovým vývojem, neboť přijímají vyznamenání „... od nekomunistického nedemokratického státu s právní kontinuitou s komunismem... Není to jedna z nejsmutnějších ironií osudu?... Český třetí odboj se na stará kolena dopustil kolaborace s nepřítelem, proti kterému celou tu dobu bojoval. A vyjímky? Mašínové, Hučín, Cibulka. Ještě někdo?“

Hedviček vidí historický vývoj zjednodušeně černobíle. Výše uvedené údaje o domácím a zahraničním odporu proti komunistickému režimu se nedají zcvrknout na pár jmen. Do české historie se nezapsali jen Mašínové, Hučín a Cibulka. Od Gottwaldových dědiců nelze očekávat objektivní ocenění činnosti a obětí odpůrců komunistického dopuštění. O patřičnou zaslouženou poctu bojovníkům za národní svobodu a demokracii se postarají nové generace, nesvázané s totalitním režimem poutem společných zločinů proti lidskosti. Nepotrestané zločiny jednotlivců budou ještě nadlouho demoralizovat společnost.

A Lady 63½ wishes to communicate with a Czech gentleman 54 to 64 years old, single, widowed or divorced with a view to friendship and long-term relationship. I am a widow and have 5 grown up children. I have mousy brown hair with some grey, fair complexion, blue eyes. I am 1.53m in height or 5 feet tall. Please ring Thelma on 0419 863 668.

Dáma ve věku 63½ let by se ráda seznámila s českým mužem 54 až 64 letým svobodným, ovdovělým nebo rozvedeným s perspektivou přátelství a dlouholetého vztahu. Jsem vdova s 5 dospělými dětmi. Mám šedohnědé vlasy částečně prokvetlé, světlou pleť a modré oči. Jsem 1.53m neboli 5 stop vysoká. Prosím volejte Thelmu na 0419 863 668.

2010 ČLENSKÉ PŘÍSPĚVKY \$25 JSOU JIŽ SPLATNÉ

**SOKOLSKÁ RESTAURACE
V NÁRODNÍM DOMĚ JE UZAVŘENA.
POKUD MÁTE ZÁJEM O PROVOZOVÁNÍ
RESTAURACE PODEJTE PÍSEMNOU ŽÁDOST
S UVEDENÍM KVALIFIKACE
A ZKUŠENOSTÍ V TOMTO OBORU NA
ADRESU:**

**Sokol Sydney Ltd, 16 Grattan Cres,
Frenchs Forest NSW 2086**

www.toyzarama.com.au

KOVAP
MÁKHOV

**Buy Czech Toys Online, All the big brands
such as Merkur, Kovap and Maly Genius**

WE Accept

VISA

WHAT'S ON IN OUR SOKOL

Sport:

Aerobics: Every Tuesday night 8.00 pm.
Nohejbal: RING JERRY Mob. 0407 940 570 EVENINGS ONLY
Volejbal: Young team: RING DANIEL 0402 477 744
Friday team: Every Friday night 8 pm
Saturday team: Saturday afternoons 4.30 pm on the dates advertised on the pages of this issue.

Children: Call Jane 0438 014 125

Other sport activities: Any time by arrangement to fit-in with the above.
FOR HALL BOOKINGS RING PETER Mob. 0429 927 388 .

Restaurant / Dining:

Our restaurant is temporarily closed while we are looking for suitably qualified and experienced people capable of running and managing it properly. PLEASE SEND WRITTEN APPLICATIONS TO Sokol Sydney Ltd, 16 Grattan Cres, Frenchs Forest 2086

FOR ALL ENTERTAINMENT AND SOCIAL EVENTS WATCH OUT FOR ANNOUNCEMENTS IN "VĚSTNÍK", SPECIAL ADVERTISING OR OUR WEBSITE:

www.sokolsydney.com

LIBRARY: Friday 8pm to 9 pm February to November

Roční předplatné Věstníku

Za 6 čísel \$ 25.00

Ceny reklam ve Věstníku

(6 čísel / 1 číslo)

Celá stránka \$ 240.00 / 100.00
Polovina stránky \$ 120.00 / 50.00
Třetina stránky \$ 80.00 / 33.00
Čtvrtina stránky \$ 60.00 / 25.00

VĚSTNÍK

Sokol Sydney Ltd

If undeliverable return to:

16 Grattan Cres

FRENCHS FOREST 2086

